

A PARTIR DEL 2022 pàg 20
El comerç de la ciutat obrirà
els diumenges i els festius
de maig a setembre

ENTREVISTA pàgs 2 i 3
Ferran Adrià, a fons:
"Sempre dic que la
meva pàtria és el talent"

línialescorts ^{16 anys}

2/6/2021 · Núm. 226 · linialescorts.cat

La Colònia Castells conservarà onze casetes històriques

Serviran per preservar la memòria històrica del passat industrial i més endavant es concretarà què s'hi farà pàg 10

Foto: Joanna Chicheinitzky

pàgs 12 i 13

CULTURA POPULAR pàg 10
Els Diables de les Corts
celebren els seus
27 anys a la Concòrdia

FUTBOL SALA pàg 20
El sènior femení de l'UBAE,
eliminat del 'play-off'

A FONTS pàgs 14 i 15
La política segueix
sent cosa de blancs

"L'Oriol Junqueras em va donar la raó: la independència no tocava"

Entrevista a Justo Molinero, president del Grup Teletaxi

KRAVMAGA
DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

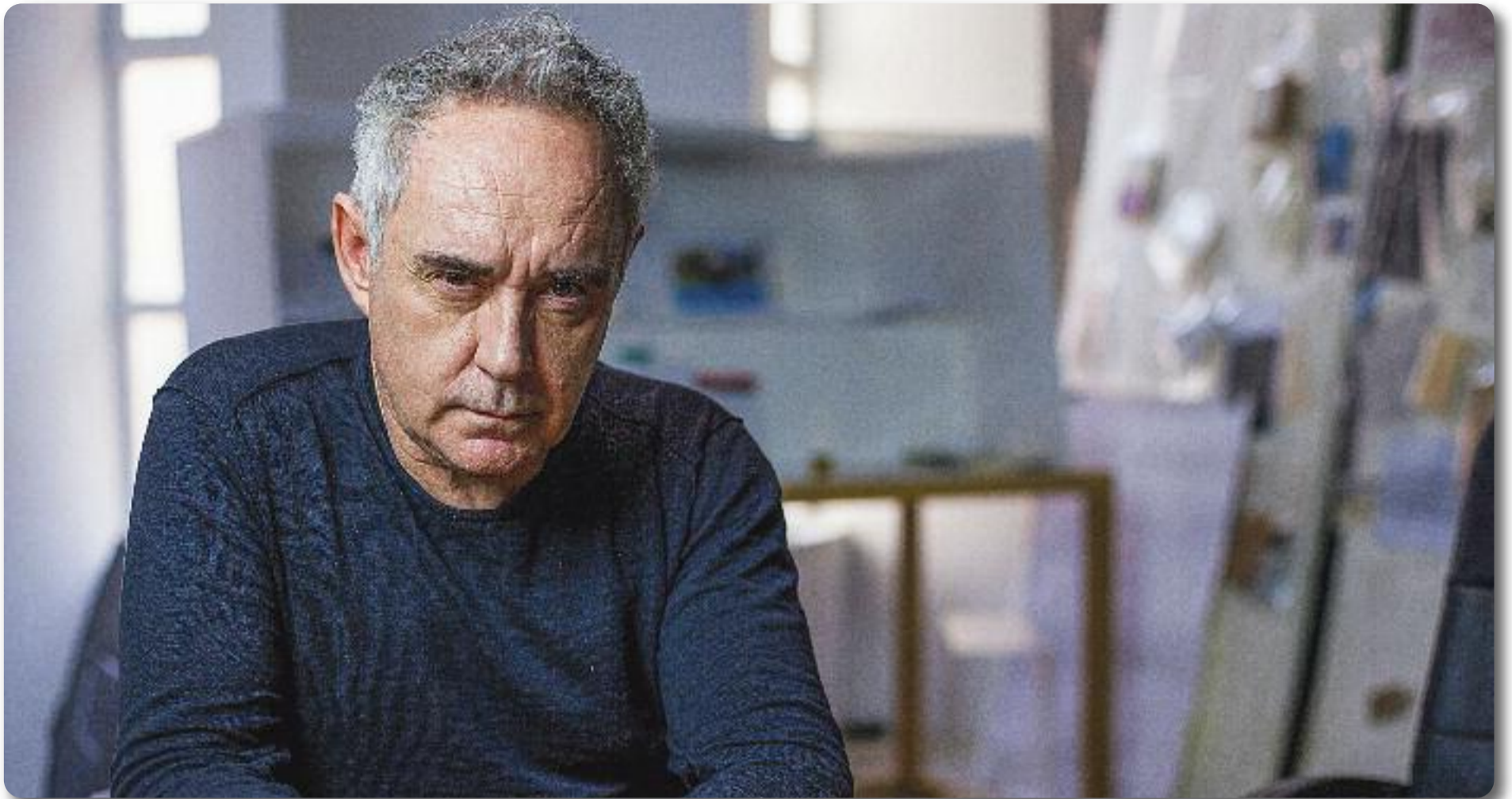
DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

“Ser de barri i arribar on he arribat fa que la gent connecti amb mi”

Ferran Adrià

Cuiner i creador

Albert Alexandre
BARCELONA

Per trencar el gel: l'esmorzar, a diferència del sopar o del dinar, és un àpat que no canvia gaire. Què esmorza Ferran Adrià?

Per a mi també és un àpat recurrent. Jo esmorzo iogurt, fruita, suc de taronja, alguna galeta... Tot molt normal. Fora del restaurant el que menjo és normal.

Va néixer l'any 1962 a l'Hospitalet. Com era aquella ciutat?

Quan jo era un nen, l'Hospitalet era bastant poble. Amb barris molt petits. Tota la Fira no existia. Eren camps, horts... Tot era molt diferent que ara. Jo vaig tenir una infància feliç amb els meus pares i el meu germà. Una bona infància, sense traumes. Jugava a futbol a Santa Eulàlia, a la posició del Xavi, al centre del camp.

Quina és la diferència més gran entre l'Hospitalet d'abans i el d'ara?

Hi ha una diferència brutal. Ara, el que era el meu Hospitalet és un espai meravellós. Molt modern i

cosmopolita. Crec que ha estat un canvi en positiu.

No sent nostàlgia del passat?

El que no puguis canviar no t'ha de preocupar. Si hi havia camps, no s'hi poden tornar a posar.

Quina era la seva relació amb altres municipis de l'àrea metropolitana?

Jo vivia al carrer que separava Barcelona de l'Hospitalet i, per tant, era un hospitalenc bastant barceloní. La meva generació era com ara. No dèiem allò de “baixar a Barcelona”. Conceptualment no hi havia diferència. Potser sí que dèiem “anem al centre” per referir-nos a anar a la plaça Catalunya.

Quan va començar la seva passió pel món de la cuina?

En realitat, jo no tenia passió per la cuina. Em vaig començar a buscar la vida, quan era molt jove, i me'n vaig anar a Castelldefels, a rentar plats. Aleshores tenia 17 anys. Era bastant estrany que algú marxés amb aquella edat. Tot i això, seguia tenint un llit a casa dels meus pares. En aquella època a mi m'agradava el que agrada a tots els joves: sortir de festa. Però havia de treballar. Després de Castelldefels

vaig anar cap a Eivissa, on vaig estar treballant d'ajudant de cuina, i a poc a poc vaig anar aprenent l'ofici. De totes maneres, no em vaig enamorar de la cuina fins que vaig arribar a la Cala Montjoi, a la Costa Brava, al Bulli, amb 22 anys. A aquella edat jo ja era cap de cuina i això és molt estrany, perquè el Bulli era un restaurant molt important i jo molt jove.

“De la crisi climàtica i de la sanitària només podem sortir-ne innovant”

També he llegit que la mili va ser una bona època que el va ajudar a aprendre a cuinar...

Per a mi va ser brutal, sí, perquè vaig saber què volia dir portar un restaurant, encara que fos per a la Capitania General de l'Exèrcit... Tenia banquets, m'ocupava del pressupost... Va ser molt important per a mi, sí.

Què el va enamorar de la Cala Montjoi?

La cuina. Era la primera vegada que veia parlar de cuina amb tanta passió. Vaig descobrir un món professional que per a mi era desconegut. A la taula, quan es menjava, no es parlava de futbol, sinó de cuina. Hi havia una passió brutal pel que feies. El 90% de la gent cuina per menjar o per guanyar diners, però aquí era diferent. En aquella època vaig estar viatjant per França per conèixer els millors cuiners del món. Va ser també una fase d'aprenentatge i de referència. Quins eren els millors cuiners del món? Si tu no has vist mai el Barça, el Madrid, el Manchester City o la Juventus, no tens referència de què és el futbol al màxim nivell. Doncs passa el mateix amb els restaurants. Tots eren a França i era vital visitar-los.

Va ser d'aquella època que va aprendre la frase “creativitat és no copiar”. Creu que avui en dia es copia molt i es crea poc?

Estem on estem perquè fa dos milions i mig d'anys es va començar a innovar. De les dues grans crisis, la sanitària i la climàtica, en sortirem innovant. Mira la vacuna. Pel que fa a la frase, és una metàfora que el que ve a dir és que cal ser honest.

Tu pots copiar i la majoria de gent copia. Simplement, i segons el meu punt de vista, cal ser honest i dir: “Mira, això ho he copiat d'aquí o d'allà”. La majoria de llocs és el que fan perquè no tenen recursos per innovar. Jo soc un dels pocs que va tenir la sort o la capacitat de tirar endavant un verdader procés de creació al Bulli, i no va ser fàcil. Vam trigar 14 anys a oferir una cuina innovadora, i durant aquest temps no vam guanyar diners. La gent cobrava una part del sou el dia 15 i una altra a final de mes. Això no és treballar, això és creure en alguna cosa més enllà... Com que fèiem una cuina tant d'avantguarda, a la gent li costava molt d'entendre, però la nostra feina era crear un restaurant per obrir camins.

Què vol dir amb obrir camins?

Noves tècniques, nous gustos, nous estils... Res a veure amb el que la gent entén per cuina. Sintetitzar tot aquest procés de creació en una entrevista és impossible... Quan ho intentes resumir la gent pensa: de què em parla aquest tio? Tothom parla de cuina perquè cuina o menja, però si portem la cuina a un nivell molt alt és un altre món. Per entendre aquest procés de creació cal veure el documental de 15 hores ▶

“Sortir a la portada de The New York Times em va canviar la vida”

◀ que es va fer del Bulli: *El Bulli, història d'un somni*.

15 hores? Són moltes!

No, perdona, però no! Estem en un moment de la nostra societat on tot són titulars i Instagram. Per estudiar qualsevol cosa cal dedicar-li, jo què sé, una setmana com a mínim, oi? Doncs 15 hores no és tant per entendre un procés d'anys. Si vols comprendre alguna cosa, el que no pot ser és que no li dediquis temps. El concepte d'estudiar està fins i tot mal vist. Qualsevol persona que munti un negoci ha de saber què és una empresa. Quanta gent que munta una petita empresa sap què és un balanç o un pressupost? Ningú! El 50% de les petites i mitjanes empreses no duren més de cinc anys. Per què? Per manca de coneixement i d'estudi. No vol dir anar a la universitat, sinó saber el mínim i necessari. El coneixement és vital.

Parlant d'innovar, creu que Barcelona és una ciutat innovadora?

Sí, el turisme va canviar la ciutat. Amb les seves coses bones i dolentes. Era una ciutat meravellosa per viure-hi i tenia molts avantatges competitiu. Al mediterrani no hi ha tants llocs com Barcelona i el seu esperit creatiu. Malauradament, amb la Covid no sabem què passarà. Ara és una ciutat trista, però caldrà esperar dos anys per veure si torna a ser el que era, si torna a somriure.

I què creu que passarà amb el sector de la restauració ara que tothom compra per Glovo? Tindrem ganes de tornar a anar de restaurants?

El gran canvi l'ha produït el teletreball. Abans, si la gent tenia una reunió, quedava a Barcelona i per dinar. Això ja no es farà. Quan tinguem clar com quedarà tot el tema del teletreball veurem què passa. El que està clar és que una part important de la gent, almenys dos dies a la setmana, farà feina des de casa i això pot fer que un 10 o un 15% dels restaurants desapareguin.

La pandèmia ha afectat el seu negoci?

Com que jo ja no tinc restaurant, no he tingut problemes. Estem a elBullifoundation i més o menys ho hem passat bé. Hem pogut seguir amb el 80% de la nostra activitat.

Si parlem de moments crítics en els últims anys, hem de parlar per força del procés independentista. Com va viure aquells moments en l'àmbit personal?

Respecte a aquest tema, jo no he tingut problemes de cap mena. Està clar que hem viscut una situació complexa, perquè la societat estava molt polaritzada. Viatjo molt i quan

viatges ho veus tot d'una manera diferent. Explicar-ho a fora és fàcil, el que és complicat és entendre que el conflicte es pot veure de moltes maneres. Hi ha una gent que vol una cosa, una que en vol una altra i una darrera que no sap què vol...

Si em permet preguntar-li i vol respondre-ho: vostè què vol?

No ho sé. Amb la situació de la Covid i amb els milers de persones que estan a l'atur, amb els negocis que estan morint, crec que el que toca ara és que l'economia torni a ser el que era. Estem en un moment molt fotut i tothom hauria d'anar cap a la mateixa direcció. Crec que hi ha consens en això. Hi ha una crisi com mai s'havia vist. Això com s'arregla? No ho sé. Els polítics hauran

“Tothom que fa alguna cosa diferent i creativa rep crítiques”

de solucionar-ho, però de vegades sembla que hi ha gent que no és conscient que moltes persones han perdut familiars o que hi ha altres persones que han perdut la seva feina després de 40 anys treballant.

Va defensar l'estatut al mateix temps que feia una campanya per al ministeri de l'Interior i l'Exèrcit. També ha dit alguna vegada que se sent molt europeu. Hospitalenc, català, espanyol, europeu... Amb quina identitat es queda?

Jo sempre dic que la meua pàtria és el talent. A partir d'aquí puc dir que em sento català, però també de Roses [on viu actualment], de l'Hospitalet... No em preocupa massa. Sempre m'han importat més les persones que les identitats. Procuro estar bé onestic. Ara bé, és clar que tinc un sentiment català. Vull dir que tinc una manera de fer i d'estimar el meu país. Però bé, últimament no vull ni perdre dos minuts parlant de política...

Doncs no en parlem més. Durant la seva carrera ha rebut molts premis. El Bulli va ser reconegut cinc vegades com el millor restaurant del món, Català de l'Any...

Els premis sempre són positius, perquè a la vida no tots els moments són bonics. És cert que jo he tingut la sort de rebre uns premis increïbles, brutals. Sempre que tens un moment baix els premis van bé,

però jo mai he treballat pel reconeixement, ha estat una conseqüència de la meua feina. Quan vaig aparèixer a la portada de *The New York Times* va ser molt especial. Allò, el 2003, quan no hi havia internet, em va canviar la vida.

Deia que els premis ajuden en moments baixos. Quin ha estat el moment més dur de la seva carrera?

La malaltia i la mort de qualsevol familiar. Sobretot la malaltia. Els meus pares i els meus sogres van patir molt i va ser molt dur. En l'àmbit professional, no em puc queixar.

Ha rebut crítiques molt dures que deien que la seva cuina era massa sofisticada...

Tothom que fa alguna cosa diferent i creativa rep crítiques. Però si surts al carrer, al 50% li sembles simpàtic i a l'altre 50% no, sense conèixer-te. Un ha d'aprendre que no pot agradar a tothom. No em puc queixar i mai ho he fet, perquè en realitat he rebut molt poques crítiques negatives. És clar que afecten, aquestes crítiques, però no s'hi pot fer res. Hi ha gent que no està d'acord amb els canvis i és normal. Perquè si jo et pregunto “què vols, un ou ferrat o una esferificació amb pèsols?”, tu em diràs que l'ou ferrat.

No sigui modest, a vostè la gent l'estima molt...

Sí! En soc conscient. Potser és pel fet que soc un xaval de barri, de Santa Eulàlia, de família treballadora i que ha arribat on ha arribat. Això és una cosa amb la qual la gent connecta. El meu pare era estucador i la meua mare era el que es deia una *ama de casa*, encara que de vegades treballava en una perruqueria. La gent diu “el Ferran no va anar a la Universitat, però ha donat classes a Harvard”. Puc ser un símbol per a la gent treballadora, que pot pensar: “Si ell ho ha fet, jo també ho puc fer”.

Ha renunciat a moltes coses per ser el millor cuiner del món?

Segurament no he tingut una vida personal normal. Les vacances, els caps de setmana... Tot eren conceptes molt diferents del que entén la gent. És una vida diferent, però com he dit abans, el que no puguem canviar que no et preocupi.

Ja per acabar, per què va decidir tancar el Bulli?

El Bulli va ser un somni, però els somnis també s'acaben. Nosaltres volíem obrir camins i vam aconseguir-ho. La nostra missió es va acabar. És difícil saber dir prou. A nivell creatiu, t'has de mirar al mirall i ser sincer per dir-te que has d'acabar. A la vida s'ha de saber quan dir prou. Saber quan una cosa s'ha acabat. ■

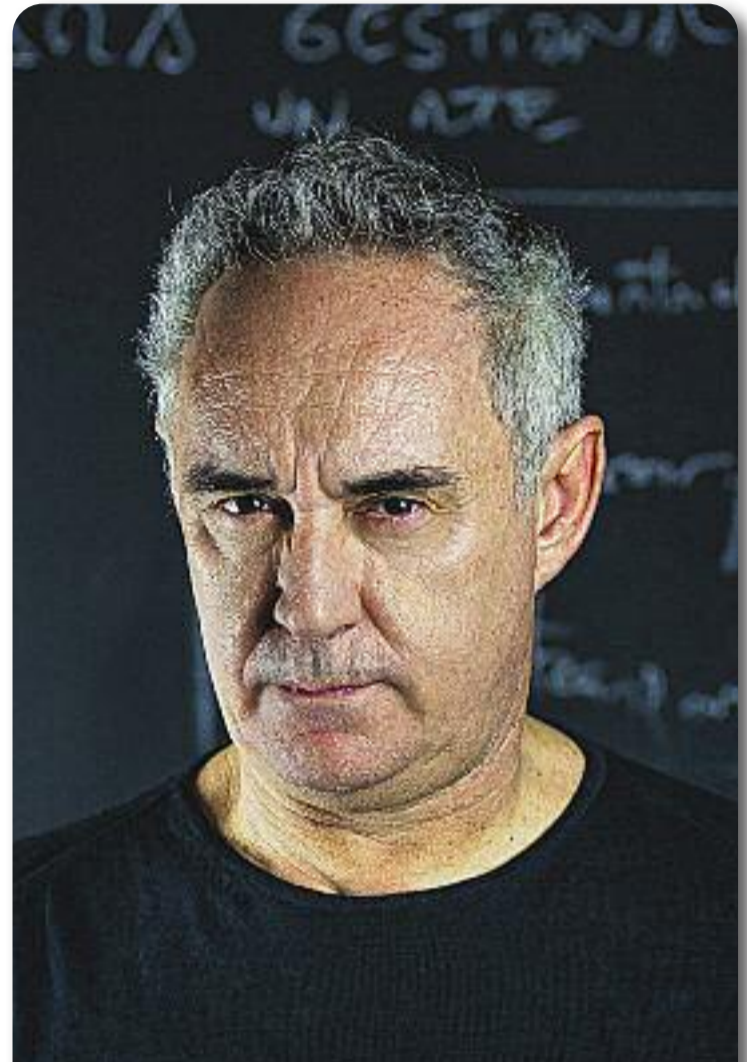

Foto cedida per elBullifoundation / Marina Roca

FERRAN ADRIÀ EN 10 RESPOSTES

1. Quin és el seu grup de música preferit?
The Rolling Stones.

2. Hi ha algun aliment que detesti?
El pebrot vermell gran.

3. Per a quina persona viva o morta li agradaria cuinar?
Per a Pablo Picasso.

4. Digui'm un llibre que l'hagi marcat...
No n'hi ha cap que m'hagi marcat. Podria recomanar *El perfume*, de Patrick Süskind.

5. I una pel·lícula?
Pulp Fiction.

6. Té alguna afició que em pugui sorprendre?
Col·leccionar llapis d'hotels, tot i que amb la Covid ara és complicat.

7. Hi ha algun lloc de l'àrea metropolitana especial per a vostè?
El meu barri, Santa Eulàlia.

8. On li agradaria anar de vacances?
A la Costa Brava.

9. Quin és el seu màxim referent professional?
Tota la generació que va crear la *Nouvelle Cuisine*.

10. I en la seva vida personal?
La meua dona.

La lupa

Barcelona i València

per Jordi Muñoz

Foto: Fundació Catalunya Europa

El passat 20 de maig es va produir una trobada, instigada per la Fundació Catalunya Europa, entre l'alcalde de València, Joan Ribó, i l'alcalde de Barcelona, Ada Colau. L'alcalde i l'alcaldeessa van tractar diverses qüestions, diguem-ne, d'interès mutu per a les dues ciutats en una interessant conversa que es pot trobar a les xarxes.

D'entrada, cal destacar que fou una trobada estranyament infreqüent. Fa la sensació que les dues ciutats s'haurien de trobar més d'una manera molt més natural perquè comparteixen moltes coses, en diversos nivells.

Primer, hi ha una coincidència política evident. Des del 2015, fa sis anys ja, les dues ciutats tenen alcaldies a priori força alineades políticament. Els mateixos Ribó i Colau van subratllar les seves complicitats. Tot i que no són membres del mateix partit, tots dos són alcaldes del canvi, que es reivindiquen fills del 15-M, i que a més són dels pocs supervivents d'aquella onada del 2015: la majoria d'alcaldies del canvi, començant per les de Madrid o Saragossa, van caure el 2019.

Però més enllà d'aquesta coincidència conjuntural, Barcelona i València són dues ciutats molt properes en termes geogràfics, econòmics, històrics i culturals. La història de la relació entre els dos caps-i-casal és llarga i intensa, com va recordar el moderador de la conversa, el geògraf Josep Vicent Boira, actual comissionat del govern espanyol per al Corredor Mediterrani. Això potser no es va recordar tant, però la migració valenciana a Barcelona ha sigut freqüent i important. I sovint també ha sigut invisible, probablement per la proximitat cultural i lingüística, que ha

provocat la integració gairebé immediata dels valencians a Catalunya.

Paradoxalment, només l'alcalde de València va mencionar, un parell de vegades, la llengua i la cultura compartides. Vist en perspectiva, no deixa de ser sorprenent que, amb la història tan repetida de l'anticatalanisme valencià, sigui ara l'alcalde de València qui hagi de recordar a l'alcaldeessa de Barcelona que les dues ciutats comparteixen alguna cosa més. Fins i tot, hom diria que aquesta insistència de Ribó de no invisibilitzar aquest element compartit causava una certa incomo-

Paradoxalment, només l'alcalde de València va mencionar la llengua i la cultura compartides

ditat a l'alcaldeessa Colau. Però potser era només una impressió equivocada. El silenci era significatiu, en tot cas.

Hi ha, sigui com sigui, molts elements de fons que són compartits, però també una agenda més concreta que és comuna, com va quedar clar en part de la conversa: l'eix mediterrani, les connexions ferroviàries, la millora de les infraestructures, el paper dels ports i els aeroports en els respectius entorns urbans i periurbans o la visió de com han de ser les ciutats de la transició ecològica.

I, sobrevolant tot això, la qüestió de Madrid i del centralisme madrileny. L'estat espanyol pateix articulació

radial de les infraestructures, una concentració absoluta del poder polític estatal i una creixent concentració també del poder econòmic i financer. Madrid, a més, competeix de manera absolutament deslleial en matèria fiscal i va concentrant més i més feines qualificades. Tot això ha buidat ja bona part del centre de la península per alimentar la macrocefàlia madrilenya. I ara amenaça també espais urbans més perifèrics com València.

Ribó va ser, de nou, força més explícit que Colau en la denúncia de l'aspiradora en què s'ha convertit Madrid. Potser Ribó és més clar perquè València és més feble que Barcelona davant el pol madrileny i, per tant, la urgència és més gran. Però també pot ser que a Colau li resulti incòmode fer aquest discurs per por de ser identificada amb l'independentisme. Quan l'alcalde de València va reclamar transitar cap a un model "confederal", l'alcaldeessa de Barcelona va afirmar que ella defensava un model "més federal" (sic).

No deixa de ser estrany, però, que la líder més visible d'un espai polític que té com a principal proposta territorial la transformació en sentit plurinacional de l'estat no pugui articular un discurs més de fons i més contundent davant l'evident espiral de centralització a tots nivells en què ha entrat l'estat. Les conseqüències polítiques d'aquesta hipercentralització són fàcils d'endevinar, si ens fixem en el resultat de les darreres eleccions madrilenyes.

En tot cas, cal celebrar la trobada i el to de la conversa. I desitjar que es reforcin els vincles i contactes entre les dues ciutats, perquè és una aliança que pot alterar alguns equilibris.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@jmangues

Els onze principals bancs que operen a Espanya coordinadament començaran a cobrar comissions de manteniment, les elèctriques fent la broma de les noves tarifes i el Banc d'Espanya demanant abaratir l'acomodament. Per molt menys han cremat els carrers de molts països.

@mjesusglez

En esta semana he atendido dos intentos de suicidio en dos niñas de 14 años. Ambas me han pedido que acabe con su dolor. Lo estamos haciendo fatal como sociedad y como padres. No tengo hashtag, ni conclusión ni solución. Sólo comparto porque las llevo a las dos grabadas.

@ToniTrilla

Aquest estiu, si continuem vacunant al ritme actual i la taxa d'infecció es redueix, podem anar tots sense mascareta a l'aire lliure. Encara caldrà portar-la sempre al damunt, per si de cas i per estar als espais interiors. Però, si tot va bé, ens veurem novament les cares.

@jaumepadros

Feu cas dels experts: vacunar-se, sí o sí. Rebre segona dosi, fonamental. Si la primera rebuda ha estat d'AstraZeneca, que la segona també sigui d'AstraZeneca. I si d'aquesta no hi ha disponibilitat, Pfizer. Però no dubteu. Protegiu-vos i protegiu els altres: VACUNEU-VOS.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Redacció: Albert Alexandre, Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès), Pau Massip (l'Hospitalet i Baix

Llobregat), Xavier Oliva (Barcelona), Anna Utiel (Montserrat) i Pau Arriaga (Esports i Xarxes)
Dept. Producció: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Editor-Gerent: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Coordinador de Vendes: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

Els semàfors

Diablers Les Corts

Els Diablers de Les Corts van celebrar dissabte passat el 27è aniversari amb una jornada festiva a la plaça de la Concòrdia. L'acte també va servir perquè el sector de la cultura popular comenci a recuperar la normalitat.

pàgina 10

Barcelona Comerç

La Fundació Barcelona Comerç, juntament amb Barcelona Oberta, ha acordat amb l'Ajuntament que el comerç de la ciutat obri a partir de l'any que ve els diumenges i els festius de maig a setembre. Ara falta que la Generalitat ho aprovi.

pàgina 20

Les Corts UBAE

El darrer cap de setmana, el sènior femení de futbol sala va quedar eliminat del play-off d'ascens a Primera, però l'any del conjunt de Borja Carasusán és digne d'elogi. El masculí, per la seva banda, tornarà a lluitar per pujar a Segona Divisió B.

pàgina 20

El + llegit

línialescorts.cat

1

'Dark-kitchen': ni restaurants, ni bons veïns

2

Demanen a l'Ajuntament que expropiï Can Capellanets

3

Un mal que s'arrossega: l'estat de les pistes d'atletisme de la UB

4

Acord històric: el comerç barceloní obrirà diumenges i festius cinc mesos a l'any

5

Som les arrels que us esqueradaran

La proletària del proletariat?

per Jordi Carro

Foto: ACN

En la primera meitat del segle XIX, Flora Tristán va ser precursora del feminisme socialista en plantejar la necessitat que s'unissin les demandes de les dones al costat de les dels treballadors, perquè l'alliberament d'uns no podria aconseguir-se sense la baralla pels drets de les altres. La fundadora del feminisme socialista, amb la seva famosa frase "la dona és la proletària del proletariat", va criticar sense miraments tant els homes proletaris com els burgesos a l'hora de posar en qüestió l'eix de poder home-dona. Després de dos segles, el sistema encara no tracta, ni veu, de la mateixa manera homes i dones. Des de fa un temps molts comencem a ser conscients d'aquesta premissa i a actuar en conseqüència, però malauradament encara hi ha moltes bretxes i molts sostres de vidre que les dones es veuen amb la necessitat de traspasar. Un d'ells és el de la desigualtat econòmica entre ambdós sexes: les dones, pel fet de ser-ho, pateixen més atur i reben menys remuneració econòmica per la mateixa feina que els seus homònims masculins.

En termes generals, el guany mitjà anual dels homes durant el 2018 a Catalunya va ser de 28.640 euros, mentre que el de les dones amb prou feines va arribar a 22.289 euros, un 22,17% menys. Per tant, les treballadores van cobrar 6.350 euros a l'any menys que els homes, cosa que suposa 529 euros mensuals de diferència. A Espanya, aquesta bretxa salarial entre dones i homes (21.012 i 26.738 euros, respectivament) es va situar en un 21,41% al llarg del 2018. Aquesta bretxa la seguim arrossegant fins a la jubilació: la pensió de jubilació mitjana -715,46 euros en el cas de les dones i 1.137,19 en el dels homes- ho reflecteix clarament.

Per altra banda, l'atur castiga més les dones i això, en conjunció amb la bretxa salarial, provoca que sigui precisament aquest col·lectiu el que tingui més

probabilitats de patir una major desigualtat econòmica. És a dir, són les dones les que tenen més risc de rebre una distribució de riquesa diferent i de no gaudir de certes oportunitats laborals que els homes sí que tindrien.

Una situació que s'ha vist accentuada el darrer any per la crisi econòmica, social i sanitària vinculada a la pandèmia mundial de la Covid-19. Per tant, és més urgent que mai impulsar polítiques que garanteixin l'accés de les dones a llocs de treball en igualtat de condicions i facilitar la incorporació de les dones al mercat laboral mitjançant el foment de prestacions, com el servei de llar d'infants i la cura de les persones dependents. Només d'aquesta manera aconseguirem retallar les bretxes en l'ocupació que separen dones i homes, al país i també als nostres municipis.

Línia Les Corts no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#RentadoresNocturnes

@puchiflusp171: El presidente de Iberdrola gana 23.000 € al día y para pagárselos nos van a poner a planchar a todos de madrugada. Esto es violencia de la buena.

#IndultsReversibles?

@IgnasiMoreta: Indults reversibles: crec que en termes polítics, jurídics i humans no hi ha cap estratègia més perversa que aquesta.

#FanHistòria

@tv3cat: Campiones de Copa, campiones de Lliga i campiones d'Europa! Les blaugranes aconseguixen un triplet històric.

Mirada pròpia

La sostenibilitat, el futur de la gastronomia

per Maria Abellanet

Estic convençuda que estareu d'acord amb mi en valorar que la sostenibilitat és un dels reptes globals més profunds que tenim com a societat. I, quan parlo de sostenibilitat, no em refereixo només a l'impuls d'accions responsables amb el medi ambient –que també–, sinó a un compromís integral que va molt més enllà. Amb la definició dels Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) de Nacions Unides, se'ns va posar, per primera vegada sobre la taula, una agenda concreta de propòsits que ens interpel·len individualment i col·lectivament, en tots els àmbits, des de la salut i l'educació fins al turisme. També en la gastronomia.

Com pot contribuir la gastronomia a fer més sostenible el nostre planeta? Realment la gastronomia pot satisfer les necessitats actuals sense comprometre les generacions futures? Per a mi, la resposta és clara: sí. La gastronomia té l'oportunitat de convertir-se en una palanca d'impuls cap a la sostenibilitat, aprofitant la seva visibilitat com a sector clau al nostre país, des del vessant econòmic, social i ambiental.

Amb l'impacte de la Covid-19 hem vist de primera mà la importància que els negocis gastronòmics siguin també sostenibles des d'una perspectiva econòmica. La restauració, en particular, s'ha vist especialment castigada per les restriccions, i ara cal fer possible la recuperació del sector des de la sostenibilitat. Aquesta transformació afecta molts dels àmbits de la restauració, des de l'aprovisionament fins a la creació de l'oferta gastronòmica, i cal el compromís i implicació de tots els agents del sector per dur a terme accions que millorin el nostre entorn, reduir el malbaratament alimentari, tenir una oferta inclusiva i introduir sistemes i processos per minimitzar l'impacte en el medi ambient. Una gastronomia sostenible només serà possible si els projectes culinaris i gastronòmics funcionen sense malbaratar els recursos naturals, tenint continuïtat en el futur sense perjudicar el medi ambient o la salut i considerant els orígens dels productes, la seva

distribució i com arriben als clients. És un canvi necessari que no pot esperar més.

Que el futur de la gastronomia passa per la sostenibilitat és innegable. Hi coincideixen professionals del sector tan reconeguts com Fina Puigdevall, del Restaurant Les Cols. Des de l'alta gastronomia, impulsen des d'Olot un projecte basat en la sostenibilitat i amb l'objectiu d'arribar a ser autosuficients. Així ho va explicar en la XV Trobada Gastronòmica del CETT-UB, en la qual va quedar palès que la sostenibilitat gastronòmica no és una quimera, sinó tot el contrari.

Una prova clara d'això és el fet que, enguany, Bar-

LA FORMACIÓ, PUNTAL DE LA TRANSFORMACIÓ

Establir i mantenir un creixement sostenible i complir amb els ODS ens exigeix impulsar canvis en l'estructura dels negocis, en la manera de generar-los, de transmetre'ls i de presentar-los als clients. Per això, la transformació del sector gastronòmic cap a la sostenibilitat només serà possible si integra noves generacions de professionals formats amb les habilitats i els coneixements necessaris. Convençuts que aquest és el camí, el CETT-UB ha creat el Màster Oficial en Gastronomia Sostenible, en el qual brindem tots els coneixements clau perquè els professionals del present i del futur siguin capaços, no només de ser part d'aquest canvi, sinó de liderar-lo.

És evident que el sector té el repte urgent de recuperar-se de l'impacte del coronavirus. Però cal que faci un pas més enllà i ser capaç de posar les llums llargues per poder albirar com ha de ser la gastronomia del futur. En aquest horitzó s'hi troba la innovació, l'economia circular, l'accessibilitat i la responsabilitat social. És, justament en aquestes variables, on s'ha de centrar la formació actual.

La Covid-19 ens ha obligat a aturar-nos i ha suposat una gran oportunitat per repensar cap a on ha d'anar el sector i per projectar com el volem. Cal no oblidar que la ciutadania cada vegada és més exigent i que demana a la restauració compromís, transparència i ètica com a base de la seva activitat. Les noves ofertes han de respondre a aquestes noves demandes. La recuperació de la normalitat suposarà el ressorgiment de la gastronomia. Serà el moment oportú per fer-ho amb consciència i amb la voluntat d'assumir el gran repte de la integració de la sostenibilitat en el model de negoci.

Ho reitero. A casa nostra, la gastronomia té la gran sort de comptar amb molts i bons referents, que ja han demostrat que el plaer gastronòmic pot –i ha de ser– sostenible. Que no és un objectiu per al dia de demà. Que ha de ser una realitat de present. I que només depèn de la nostra voluntat.

La doctora Maria Abellanet és CEO del CETT

Foto: ACN

celona sigui la Capital Mundial de l'Alimentació Sostenible i la seu del 7è Fòrum Global del Pacte de Política Alimentària Urbana de Milà, el primer tractat internacional de ciutats en matèria d'alimentació. Es basa en el paper estratègic de les ciutats en el desenvolupament de sistemes alimentaris sostenibles i impulsa l'accés a aliments saludables amb l'objectiu de reduir el malbaratament alimentari, preservar la biodiversitat, mitigar els efectes de la crisi climàtica i adaptar-s'hi. És una oportunitat que el sector no pot desaproveitar per assumir un compromís ferm i fomentar-lo arreu.

Les millors perles

La faula del vestit nou de l'emperador feta realitat. L'artista Litalià Salvatore Garau s'ha embutxacat 15.000 euros venent una escultura invisible. Diu que ha venut "el buit". El comprador, tot un intel·lectual, té un certificat que n'acredita la propietat.

Els Mossos han detingut una dona a Sant Andreu de la Barca per tallar el penis al propietari del bar on treballa, segons ha avançat la SER. Ella assegura que l'home, el seu cap, l'havia intentat agredir sexualment. Autodefensa.

De tenir un 3% de visió i estar en risc de quedar-se del tot cega, a poder llegir i moure's amb seguretat. És l'evolució que ha fet una nena de 12 anys de Sabadell gràcies a una teràpia pionera que li han fet a l'Hospital Sant Joan de Déu.

Una presentadora argentina anuncia, commoguda, la mort de l'escriptor William Shakespeare. La notícia en realitat era la mort del primer vacunat de coronavirus, que també es deia així, però la dona es va confondre. Molt.

Aina Martí/ACN

LA FOTO

*Il·lustríssims
veïnes i veïns,*

VOTEU

del 10 al 20
de juny els primers
pressupostos
participatius

Visita l'exposició dels
projectes de Les Corts a:

Biblioteca Montserrat Abelló

C. COMTES DE BELL-LLOC, 192. VESTÍBUL

Consulta
els projectes
del teu
districte

DECIDIM.BARCELONA

#PressupostosParticipatiusBCN

Ajuntament de
Barcelona

Tribuna

Serveis públics, puntal de drets

per Dolors Sabater

Foto: ACN

El dubte plana. Quina serà la concreció del model econòmic i fiscal en les polítiques públiques del nou Govern de la Generalitat de la 13a legislatura? Quin serà el model de serveis públics respecte de les externalitzacions? Cap a qui i cap a on s'adreçaran les mesures de rescat econòmic? El compromís expressat pel president Aragonès de complir l'acord amb la CUP-Guanyem, amb mesures concretes de base anticapitalista, es manté amb ferma paraula, però el fet que hagi nomenat un conseller d'Economia de perfil clarament neoliberal, a proposta de Junts, obre tots els interrogants i alertes. Des del carrer i des de la institució cal estar vigilants a les decisions. Des del carrer no s'ha parat mai de fer-ho: les plataformes i moviments a favor dels serveis públics i d'una economia alternativa treballen incansablement, governi qui governi. Les lliçons de la pandèmia no poden ignorar-se i seria un greu error intentar rescatar l'economia aplicant les fórmules que ja s'han demostrat ineficaces. Aquests dies mateix, amb la flexibilització de les normes preventives, són moltes les convocatòries de mobilitzacions en defensa dels serveis públics, i també en defensa de les pensions dignes. Les de les pensions apunten l'Estat, contra un Pacte de Toledo absolutament impropri d'un *gobierno* que s'autoanomena progressista. Les dels serveis públics apunten clarament la Generalitat. Les mobilitzacions mai s'han aturat, malgrat les restriccions, especialment les d'emergència, antirepressives i contra els desnonaments. De mica en mica l'organització i la veu popular recupera altra vegada el carrer.

Sovint es vol fer creure que és indiferent quina opció o model econòmic s'esculli, que totes són vàlides, com si es tractés d'escollir entre una carta de colors. Però no és així. Les opcions neoliberals no serveixen per rescatar l'economia i la vida de totes, ni serveixen per salvar el clima i el planeta. Ja ho hem pogut comprovar durant molts anys i no és gens intel·ligent tornar a aplicar les fórmules que ja s'han demostrat fallides. El capitalisme és depredador i s'alimenta de rebentar els drets de la majoria per sostenir els privilegis d'una minoria. No només és un sistema injust, sinó que és ineficaç, i en comptes d'aconseguir que cada vegada hi hagi més persones al bàndol de la riquesa aconsegueix tot el contrari.

El que es faci al Govern i al Parlament, ara que comença un nou cicle, determinarà el present i el futur del país i de les nostres vides. I no serà el mateix país ni les mateixes vides si les decisions es prenen amb una perspectiva neoliberal o amb una perspectiva anticapitalista. Fa dies, des del nostre mitjà públic de televisió, TV3, es va emetre un con-

tinent documental a *Sense Ficció* que ho exemplificava amb rigorositat, en el cas de les elèctriques. L'objectiu del sector públic és servir els drets de les persones. L'objectiu del sector privat lucratiu, no social ni comunitari, és servir-se de les persones i dels recursos per acumular beneficis i augmentar les fortunes de les oligarquies. Així que no, no serà el mateix. No serà el mateix si ara trinxem el territori plegant-nos als interessos dels grans oligopolis de l'Ibex que si planifiquem i impulsem una transformació econòmica arrelada, al servei de la gent, de la seva sobirania, i assumint els reptes climàtics que té el país i el planeta. Tampoc tindrem el mateix país ni les mateixes vides si afrontem l'habitatge com un negoci per a protegir els interessos de bancs, fons voltors i grans tenidors que si l'abordem com un dret bàsic a defensar. No serà el mateix, ni per al present ni per al futur, invertir en fortunes privades o invertir en serveis públics per a tothom. No serà el mateix futur, especialment per als infants i joves a qui les crisis econòmiques, climàtica i ara la pandèmia estan deixant un present i futur incert, de risc. No serà el mateix deixar la gestió dels subministraments bàsics per fer-hi negoci o per garantir drets, ni fer polítiques educatives segregadores que fer-les inclusives. Ni, en definitiva, posar al centre de la política el capital o posar-hi la vida de totes.

I en aquesta disjuntiva hi ha un element puntal. Els serveis públics. Els serveis públics són un dels pilars fonamentals per avançar cap a la igualtat d'oportunitats i d'accés als drets bàsics, sense deixar ningú enrere. Són estructura de república i llibertat. Ja ho sabem, però la pandèmia encara ho ha fet més evident. I no pot ser ni que en faltin o no siguin de qualitat ni que les condicions laborals de les persones que els sustenten siguin precàries. Ni pot ser que aquests serveis no siguin de gestió pública. No pot ser que allò que és essencial per a la vida depengui del mercat i de l'especulació del capital. Per això cal blindar aquells serveis que ja són de propietat i de gestió pública, així com recuperar la gestió pública i comunitària de tots aquells que ara són gestionats per empreses que busquen enriquir-se a costa d'allò que és vital per a totes i tots. I això hauria de ser possible fer-ho tant als ajuntaments com a la Generalitat, massa experta en externalitzacions i retallades des de l'època de Mas.

Per això, en aquest nou cicle que comença, el model compta. El servei al país per fer possible avançar en drets nacionals i en drets socials s'ha de produir alhora en els dos eixos, i alhora des dels dos àmbits motor: des de dins i des de fora de les institucions.

“

No pot ser que allò que és essencial per a la vida depengui del mercat i de l'especulació del capital.

Per això cal blindar aquells serveis que ja són de propietat i de gestió pública, així com recuperar la gestió pública i comunitària de tots aquells que ara són gestionats per empreses que busquen enriquir-se a costa d'allò que és vital

”

Flaixos

@SalimaJK: 6 atacs homòfobs en un cap de setmana a Barcelona! Concentració convocada el 5 de juny a les 11 hores a les rodalies del Centre LGTBI.

@BerniSorinas: Botigues obrint els diumenges, més creuers, desnonaments en pandèmia, la reforma laboral ni tocar-la, la llei mordassa a ple funcionament...

@mianrey: Fernando Simón declara en rueda de prensa que la mascarilla en espacios abiertos puede dejar de ser obligatoria a mediados o finales de junio.

Donar una nova vida a l'aigua per cuidar el planeta

Barcelona i la seva àrea metropolitana tenen una gran oportunitat d'impulsar la regeneració i reutilització de l'aigua, i contribuir així a mitigar els efectes del canvi climàtic

Fer front al canvi climàtic és el gran repte col·lectiu del nostre temps. Una responsabilitat compartida que requereix actuar de forma immediata. Està en joc la vida tal com la coneixem avui dia. El canvi climàtic amenaça la rica biodiversitat del planeta i planteja un gran desafiament per a les ciutats i indústries, que hauran de ser capaces de superar sequeres i episodis climàtics extrems que posaran a prova la seva resiliència.

El Dia Mundial del Medi Ambient, que se celebra el 5 de juny, fa una crida a l'acció per restaurar els ecosistemes danyats per l'activitat humana. De la salut dels nostres ecosistemes depèn directament la salut del nostre planeta i dels seus habitants. Segons les Nacions Unides, una ecosistema sense ajuda a protegir-nos de les malalties, ja que la diversitat d'espècies fa més difícil la propagació de patògens.

La ràpida pèrdua de biodiversitat requereix respostes immediates. Per això, la celebració del Dia Mundial del Medi Ambient marcarà el llançament del Decenni de les Nacions Unides (ONU) per a la Restauració d'Ecosistemes 2021-2030. Es tracta d'un pla d'urgència per protegir i revertir els danys fets a la natura abans del 2030, data límit per evitar els pitjors impactes del canvi climàtic.

► Aiguës de Barcelona en plenes en procés d'adaptació i mitigació del canvi climàtic

L'aigua, clau davant l'emergència climàtica

Aiguës de Barcelona, compromesa amb la preservació de l'entorn i els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) de les Nacions Unides, és pionera en les propostes d'adaptació al canvi climàtic i la mitigació d'aquest. La companyia aposta per una estratègia basada en l'economia circular, que passa per potenciar la regeneració d'aigua per donar una nova vida a l'aigua que es depura a les seves instal·lacions.

Apostar per la regeneració i reutilització de l'aigua

La reutilització de l'aigua és una opció imprescindible per fer front a l'impacte de les sequeres. Cal tenir en compte que la conca del Mediterrani és una zona de gran tensió hídrica, que s'ha disparat amb el canvi climàtic, i salvaguardar la disponibilitat

Apostar per l'aigua regenerada a l'àrea metropolitana de Barcelona permetria tenir més resiliència davant els impactes del canvi climàtic

d'aigua és bàsic per a la producció d'aliments i per mantenir la qualitat de vida en tots els territoris.

Donar una nova vida a l'aigua suposa donar-nos-la també a nosaltres i al planeta. Apostar per l'aigua regenerada a l'àrea metropolitana de Barcelona permetria tenir més resiliència davant els impactes del canvi climàtic sobre els recursos hídrics i resiliència territorial, i evitaria haver de recórrer a l'aigua del riu Ter, cosa que atavoria el bon manteniment del seu cabal ecològic.

Al territori Metropolità, es van depurar per Aiguës de Barcelona el 2020 un total de 284 hectòmetres cúbics (hm³) d'aigua residual. Però només se'n van reutilitzar 12,4 hm³, és a dir, el 4,3% del total d'aigua depurada. A més, aquest volum d'aigua reutilitzada suposa únicament el 9% de la capacitat total de regeneració instal·lada al territori Metropolità. És a dir, hi ha molt marge per al reaprofitament d'un recurs que cal incorporar a la gestió del cicle de l'aigua en els territoris impactats i vulnerables climàticament, com és el cas del litoral català. L'aigua regenerada té múltiples usos i es pot fer servir, per exemple, com a barrera contra la intrusió salina procedent del mar, per a la neteja de carrers, el reg agrícola o l'ús industrial, entre altres usos perfectament regulats per la legislació.

Innovació i digitalització

L'Agenda 2030 d'Aiguës de Barcelona és el seu 'full de ruta' per al desenvolupament sostenible, i es basa en tres pilars: les persones, la ciutat i el medi ambient. L'objectiu és impulsar projectes innovadors que permetin, a través de l'aigua i la sostenibilitat, crear valor per a Barcelona i al seu entorn Metropolità. La innovació i la digitalització són fonamentals per liderar la transició cap a un model més sostenible i resiliència, per això, Aiguës de Barcelona ha arribat a acords de col·laboració amb start-ups com Walbox, SmartMonkey i Bla, entre d'altres.

Les aliances amb els agents socials i les administracions són també un dels signes d'identitat de la companyia, que aposta per un gran Pacte Social per garantir una recuperació econòmica verda i justa basada en tres eixos: la solidaritat (no deixar ningú enrere), l'ocupació de qualitat i la reconstrucció verda. La col·laboració públicoprivada és bàsica, en aquest sentit, per fer front als reptes plantejats pel canvi climàtic i per la situació derivada de la pandèmia.

Compartir coneixement i experiència és el camí per generar més valor i per fer front als grans reptes. El canvi climàtic ens obliga a tots a buscar noves solucions per cuidar els recursos més preuats que tenim. L'aigua té moltes vides. Aprofitem-les totes.

GERMANS
HOMS
DES DE 1852

LLOGA 3 DÍES I PAGA'N NOMÉS 2

Tarifa caps de setmana

Lloga la màquina un divendres i torna-la dilluns, pagant només 2 dies.

LLOGA ONLINE
www.homs1852.com

DIY
D'HOMS

DO IT YOURSELF, FES-HO TU MATEIX!

3x2

CAP DE SETMANA

L'Ajuntament ha instal·lat una tanca electrificada a la Creu de Pedralbes per evitar que els porcs senglars facin malbé el verd. Es tracta d'una prova pilot i estarà en funcionament entre les 20h i les 7h, quan hi ha més activitat.

La Colònia Castells conservarà onze cases històriques

» Serviran per preservar la memòria històrica del passat industrial

» L'Ajuntament aprova el parc de més de 10.000 metres quadrats

PATRIMONI ▶ La transformació de l'antiga Colònia Castells segueix avançant. Onze de les cases històriques es mantindran i recentment l'Ajuntament ha aprovat la construcció del parc de més de 10.000 metres quadrats. El calendari fixat preveu que les obres comencin al març de l'any que ve i que durin aproximadament un any. És a dir, el parc no s'inaugurarà fins a l'any 2023.

L'espai tindrà una gran plaça central, camins per passejar, una trentena de bancs, horts urbans comunitaris, zones de joc infantil i un circuit per a gent gran. També s'hi construirà una pèrgola de grans dimensions perquè hi hagi ombra, mentre que els equipaments i l'habitatge públic quedaran per més endavant.

Pel que fa a les cases històriques del passatge Piera, les 11 que es conservaran serviran per pre-

Les cases han patit un procés de deteriorament. Foto: Línia Les Corts

servar la memòria històrica del seu passat industrial, tot i que encara s'ha de definir l'ús que tindran. Segons l'Ajuntament, aquesta decisió no es prendrà fins que s'hagi fet la rehabilitació.

PROCÉS D'EXPROPIACIÓ

En el marc de tota aquesta transformació urbanística, se-

gueix el procés d'expropiació i real·lotjament de 31 famílies. El govern municipal va anunciar el passat mes de març la represa d'aquest procés, que s'havia aturat per la pandèmia del coronavirus, i que té un pressupost de 22,5 milions d'euros i afecta els carrers d'Entença, del Montnegre i de Gelabert.

El recurs de la CUP a l'Espai Barça es resoldrà el 9 de juny

URBANISME ▶ La sala del contenciós administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) votarà i decidirà el dia 9 de juny el sentit del recurs del contenciós presentat per la CUP l'any 2018 contra l'Espai Barça. La formació anticapitalista ha organitzat una concentració el mateix dia a davant del Palau de Justícia per mostrar el rebuig al projecte.

“La justícia haurà d'acordar fer costat a les persones o als in-

teressos econòmics”, asseguren des de la CUP en un vídeo difós a través de les xarxes socials.

La formació anticapitalista va presentar fa mesos la seva demanda, al mateix temps que també ho va fer la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB). Els dos processos, de fet, comparteixen equip jurídic i gran part del contingut. Encara, però, no hi ha resposta sobre el contenciós de l'entitat veïnal.

Imatge virtual de la proposta de l'Espai Barça. Foto: FC Barcelona

Foc i espurnes a les Corts

El Pandemonium de les Corts. Foto: Javier Monsalve/Diablers

CULTURA POPULAR ▶ Els Diablers de Les Corts van celebrar dissabte passat el seu 27è aniversari com millor saben fer-ho: amb un espectacle de foc i dansa que va il·luminar el barri. El Pandemonium de Primavera de les Corts ha estat el primer acte de cultura popular que s'ha celebrat a la ciutat d'ençà de la pandèmia amb servei de bar. Per fer-lo més segur, es van seguir totes les mesures de seguretat Covid.

L'acte es va celebrar tot a la plaça de la Concòrdia i calia comprar l'entrada prèviament per poder accedir a l'espai. La jornada es va dividir en dos moments, el dia i la nit. A les 12.30 h va haver-hi els concerts de Sobra La Marcha i les seves rumbes i versions, i el Duet Núria Casares & Jordi Font, amb versions pop-rock. Amb la caiguda de la nit va arribar el foc amb un espectacle de percussió dels tabalers i taba-

leres dels Diablers i una 'carretil·lada' de foc i espurnes.

El Pandemonium de Primavera es va omplir de veïns, entitats i formacions polítiques que van celebrar amb els Diablers de les Corts el seu 27è aniversari i la tornada de la cultura popular a la ciutat. “Agraïm al veïnat, a les entitats i al comerç de restauració el seu suport. El barri ha demostrat als polítics que la cultura popular és segura i necessària”, asseguraven des de la colla.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

C. Mallorca, 198 ppal. 1er Barcelona

La xarxa Radars de les Corts

» El projecte comunitari que lluita contra la soledat no volguda està present als tres barris
 » Radars reprèn, sota les mesures sanitàries, les activitats i trobades amb les persones usuàries

► La solitud no volguda pot tenir un efecte devastador en el benestar, la qualitat de vida i, fins i tot, en la salut de les persones grans. Amb l'objectiu de reduir el risc d'aïllament i exclusió social d'aquest col·lectiu, el projecte d'acció comunitària Radars va néixer a Barcelona ara ja fa tretze anys, impulsat pels Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona.

Aquesta iniciativa, sustentada sobre els valors de la solidaritat veïnal i l'ajuda mútua, facilita que les persones grans que viuen soles o acompanyades d'altres persones grans puguin continuar a la seva llar amb la complicitat del seu entorn veïnal. El Radars treballa amb els veïns i veïnes, els comerços, les farmàcies, les persones voluntàries i les entitats i equipaments per transformar els barris en comunitats humanes, segures i participatives. A les Corts, el projecte està ja instaurat als tres barris, treballant en xarxa per organitzar activitats, trobades i fer seguiment de les persones usuàries a través de les trucades telefòniques.

PANDÈMIA I SOLEDAT

Durant un 2020 marcat per la pandèmia i el confinament, el projecte Radars ha estat fonamental per acompanyar les persones grans, prenent més sentit que mai. Les persones voluntàries, la comunitat que conforma el projecte, i els serveis, comerços, entitats i professionals que teixeixen aquesta xarxa no van deixar d'atendre les persones grans vinculades al projecte durant tot l'any, incrementant inclús la freqüència de trucades de quinzenal a setmanalment. A tota Barcelona, l'any passat es van fer 42.146 trucades telefòniques a 1.804 persones usuàries (el triple que l'any anterior). A més, el projecte va seguir creixent durant la pandèmia, amb 258 persones noves. A la ciutat actualment hi ha 3.931 radars – entre comerços, farmàcies, veïns i veïnes – i 272 persones voluntàries, 60 de les quals es van incorporar al projecte l'any passat.

Durant l'any 2020 també es van iniciar nous projectes i col·laboracions, com ara el servei de lectura "A cau d'orella", amb la col·laboració de quatre biblioteques de la ciutat, entre elles la biblioteca Montserrat Abelló, i el treball conjunt amb les xarxes veïnals. La iniciativa consisteix a oferir a les persones grans usuàries lectures de qualsevol tema

El projecte Radars és una iniciativa municipal i comunitària contra la soledat no volguda. Fotos: Districte

mitjançant trucades de telèfon concertades.

INTERGENERACIONAL

Una de les accions més recents endegades des de Radars del barri de les Corts, ha estat un treball intergeneracional amb l'escola Santa Teresa de Lisieux, dins

Radars ha estat fonamental durant la pandèmia

l'assignatura "Aprentatge i serveis", tot i que després es va estendre a la resta d'escola. Durant diversos mesos, els estudiants van apropar-se als sentiments de les persones grans del barri mantenint xerrades amb les persones voluntàries, usuàries de Radars. L'experiència va finalitzar amb un seguit de dibuixos i cartes que els i les alumnes van dedicar a les persones grans. L'alumnat va repartir-los, conjuntament amb una rosa, al domicili dels avis i les àvies. Tota l'activitat va ser gravada per fer un documental.

D'altra banda, per tal de fer el confinament del 2020 més lleuger, el Radars va proposar a les persones usuàries dibuixar

mandales i omplir-les de color. Ara, s'ha fet una exposició a la biblioteca Montserrat Abelló i que recorrerà diferents indrets del barri.

RADARS MATERNITAT

Pel que fa al projecte al barri de la Maternitat i Sant Ramon, durant aquests darrers mesos s'ha efectuat accions de difusió i compromís al Radars comercials del barri. A més, a l'abril es va fer una trobada per videoconferència dels Radars veïnals amb l'objectiu de refrescar el seu paper en el projecte i treballar la seva fidelització. Finalment, a la Maternitat i Sant Ramon també han col·laborat amb altres generacions i, més en concret, amb l'Institut-Escola Sant Ramon Nonat, on alumnes de 4t ESO i persones usuàries de Radars van fer també un intercanvi de cartes amb el suport dels voluntaris i voluntàries del projecte, en especial de les voluntàries de la Plataforma de seguiment telefònic del Projecte. Igual que al barri de les Corts, l'entrega de les cartes també va ser per Sant Jordi.

També cal recordar que des de fa poc més d'un any, la iniciativa dels Radars ha arribat al barri de Pedralbes, gestionat pel Centre de Serveis Socials de Maternitat. Així doncs, el projecte s'està implantant i estenent per tot el territori, plan-

tejant ja noves activitats per aquesta zona.

PRÒXIMES ACTIVITATS

El projecte Radars als tres barris de les Corts no s'atura i ja s'estan pensant futures activitats i iniciatives. En aquest sentit, de cara als pròxims mesos s'està treballant en la difusió del projecte en el programa de Teleassistència per aconseguir noves adhesions tant de persones usuàries com de possibles Radars veïnals, així com en reactivar les microtrobades suspeses arran de la pandèmia, sempre seguint els criteris sanitaris. L'objectiu d'aquestes trobades és fer xarxa amb els avis i àvies, que es coneguin entre ells i potser fer activitats conjuntes o almenys establir relació veïnal. En el cas del

Alguns equipaments també participen en el projecte

barri de la Maternitat i Sant Ramon, s'està ja treballant en l'organització de la celebració dels deu anys del projecte a la zona, efemèride que serà l'any 2022.

Pel que fa al barri de les Corts, l'exposició de mandales pintades per les persones usuàries seguirà

recorrent el barri i s'instal·larà temporalment a l'escola de Santa Teresa de Lixieu, com agraïment conjuntament amb les cartes que han escrit els avis i àvies de resposta als alumnes que van participar en el projecte de Sant Jordi. També estan organitzant una trobada per celebrar Sant Joan seguint les pautes de seguretat enfront de la Covid.

COM PARTICIPAR-HI

La xarxa de barri que crea el projecte Radars compta amb diversos espais de participació i, des de Serveis Socials, es valora si cal intervenir-hi o no. Per pal·liar el sentiment de solitud de les persones grans, els voluntaris i voluntàries de la Plataforma de seguiment telefònic de Radars truquen de forma periòdica i hi estableixen una relació de confiança, que serà un primer pas per promoure la seva vinculació al territori. Les persones grans que vulguin participar en el projecte, poden trucar al número 932 915 884, escriure a radarsgentgran@bcn.cat, apropar-se al centre de Serveis Socials o demanar informació al Centre d'Atenció Primària (CAP). En el cas de les persones que volen ajudar a la gent gran, i implicar-se en els diferents espais de participació i voluntariat del projecte, poden contactar al telèfon 932 915 884 o al correu radarsgentgran@bcn.cat.

"Defensaré Catalunya aquí, allà on vagi i davant de qui sigui"

Justo Molinero

President del Grup Teletaxi

A. Nadeu / A. Alexandre
Fotografia: J. Chichelnitzky

El seu nom és sinònim de ràdio. Però si no s'hagués dedicat a aquest ofici, què li hauria agradat ser? Quins eren els seus somnis de nen?

Jo era mecànic des de petit, i quan vaig arribar a Barcelona vaig treballar en un taller al carrer Wellington: el taller de Pepito Domènech. D'allà vaig anar a la Renault i a la mili. Després de la mili, un amic que tenia un pare taxista em va explicar que en aquella feina es guanyaven diners i aleshores vaig comprar el taxi i vaig llogar una llicència. Van ser 12 anys treballant com a taxista, fins que Barcelona es preparava per al Mundial de futbol de 1982 i deien que vindria molta gent. Llavors vaig pensar: "I si muntem una ràdio dedicada només a què la gent pugui recuperar objectes perduts als taxis?". Aquesta va ser la idea original.

Abans de parlar de la ràdio... Com era la Villanueva de Còrdova d'on va decidir marxar amb 18 anys?
Aquella Villanueva no té res a veure amb la d'ara. Gràcies a la gent que vam haver de marxar-ne, els que

s'hi van quedar van tenir més feina. Jo era un xaval que tenia somnis. Hi havia la cooperativa d'oli Villanueva i vaig treballar-hi durant l'hivern. Em pagaven 167 pessetes cada dia... De cobrar 100 pessetes a la setmana al taller a allò... Però treballava al taller 8 hores i després anava a la cooperativa. Era molt fotut i vaig pensar: "Jo a la fàbrica no torno més!". L'any següent, cap al mes de novembre, quan s'acostava el moment de tornar a la cooperativa, vaig proposar al meu pare venir cap a Catalunya. Ell tenia un germà a Santa Coloma, em va fer cas i vam venir.

Va marxar de Còrdova per guanyar-se la vida.

Sí, sí. A l'autocar que ens portava des de Villanueva cap aquí pensava: "La terra que em doni l'oportunitat de desenvolupar-me com a persona serà la meua terra". Va ser Catalunya, i la defensaré aquí, allà on vagi i davant de qui sigui.

Què el va sorprendre més de la terra a la qual arribava?

L'autocar que ens portava es va espantllar a València i el vam arreglar uns familiars i jo mateix. Quan vam arribar a Santa Coloma vam cobrar-li al conductor el mateix que havíem pagat pel bitllet. Vam anar a la ram-

bla Sant Sebastià, a casa, a dormir. I l'endemà al matí hi havia molt soroll, cap a dos quarts de sis. No sabia què passava. Vaig mirar per la finestra. Era gent que anava a treballar a una fàbrica tèxtil... No m'ho havien dit això! Perquè és clar, a les sis del matí al meu poble encara estàvem valorant si anàvem a dormir després de la festa [riu]. Llavors vaig dir-me: "Compte que aquí no regalen res".

"A la presó mai hi ha hagut gent tan honrada com aquests independentistes"

Com era la Santa Coloma dels anys 70? Hi havia relació amb els altres municipis de l'àrea metropolitana?

La rambla Sant Sebastià encara no estava asfaltada. Era una Santa Coloma molt desconeguda, i la connexió amb Barcelona era a través de l'autobús SC. Després hi havia un altre autobús, l'SM, que anava a

Montgat. No hi havia més connexions. Era com la relació que tenim ara amb Montcada, que és la població limítrofa amb Santa Coloma però no hi ha relació. Sembla que vivim d'esquena. El metro ens ha apropat, però encara estem una mica aïllats. Hi ha moltes coses a fer. Però és cert que Santa Coloma ha canviat molt.

En què ha canviat més?

Ara la gent està contenta i té orgull de pertinença. Hi ha barris molt arreglats, com el de Singuerlín, o l'avinguda de la Pallaresa, que fins fa poc era una zona marginal. Jo m'estimo molt aquesta Santa Coloma. A la d'abans t'havies de buscar la vida. Recordo que quan el metro arribava a Sant Andreu jo anava caminant cada dia fins allà per estalviar-me el bitllet de l'autobús. Cada dia!

Abans parlava de quan treballava de taxista i de mecànic. Què li va ensenyar aquella època?

Jo soc una persona que sempre m'ha agradat fer la feina millor que ningú. És el meu lema. No entenc la gent que s'aixeca i va a treballar mirant cap a un altre costat. Si faig d'operari, intento arribar a encarregar. I quan era mecànic feia el mateix. Al servei militar vaig ser el xofer del ge-

neral governador de Barcelona, don Ángel Vega Franco... Això era molt complicat per a un tio que havia vingut de fora. Quan vaig muntar l'emissora de ràdio vaig pensar que havia de ser l'hòstia, perquè si no, no sé quin sentit tenia. Jo no he nascut per fracassar.

Com va néixer la ràdio?

Em va costar molt. Vaig anar a l'Ajuntament de Barcelona i em van dir que havia de demanar una llicència, i jo vaig pensar: "A la merda el projecte!". Però després em vaig dir: "I si munto la ràdio en plan pirata, què passa?". Per fer-ho, em vaig vendre la llicència del taxi, que aleshores ja era meua. Els meus pares es van enfadar molt. Vam tirar endavant quatre anys, però el 1986 ens van tancar la ràdio. Res és fàcil. Per sort, ja teníem prestigi.

Com li van clausurar la ràdio?

Jo feia un programa des de les sis del matí fins a l'una. A les nou es va presentar la policia nacional per tancar l'emissora. Jo ja ho sabia, perquè m'havien fet un chivatzo. La policia no tenia ni puta idea de com funciona una ràdio, perquè nosaltres seguíem emetent des del Tibidabo. Vam agafar els trastos i vam seguir en antena. I vam convocar una ▶

"Radio Teletaxi posa més música en català que Catalunya Ràdio"

◀ manifestació davant de la seu del governador civil, al Pla de Palau, perquè ens reobriessin la ràdio. És veritat que no teníem concessió, però perquè no ens l'havien volgut vendre! A la manifestació hi havia taxistes i oients de la ràdio... Aleshores ja teníem quasi 250.000 seguidors. La manifestació anava des de Colón fins al Parc de la Ciutadella...

Quan ja van tenir la llicència, emetien a Catalunya, al País Valencià i a l'Aragó. Vostè ja tenia una idea dels Països Catalans?

I tant! Tenia clar que la nostra emissora no s'entendria a altres llocs d'Espanya. Sobretot per la nostra manera de ser. Nosaltres no tenim gaire a veure amb la resta d'Espanya.

Què vol dir?

Tenim una manera de fer, de treballar, d'estalviar, de ser responsables... Som persones de paraula, que complim. Som persones amb seny. Això a altres llocs no passa.

Ara que parla d'identitat, com ha viscut durant aquests anys el procés independentista? A banda d'haver escrit un llibre junts, vostè és amic d'Oriol Junqueras...

Recordo que un dia, quan ell encara era lliure, vaig dir-li: "La independència sí, però ara no toca". Ell em va respondre: "T'entenc i et dono la raó, però ara m'he posat aquí i he de tirar endavant". Més tard, quan ja era a la presó, ell em va dir: "Quanta raó tenies quan deies que no era el moment". Puigdemont va tirar pel dret, però altres s'haurien esperat.

Per què diu que no tocava?

La gent s'havia de preparar. Sembla que si ara hi hagués un referèndum, podria sortir el sí amb un 52%. Però hi ha un 48% que diu que no vol la independència. Catalunya és qui més aporta a Espanya i a canvi rebem quatre cèntims. El que tenim per pagar les nostres despeses ens ho donen amb interessos. Per això, el primer que cal fer és reclamar la hisenda pròpia. Després altres competències... I a mesura que en tinguéssim més baixaria el nivell de demanda d'independència.

No tot són les competències.

Cert. A mi Jordi Pujol em va ensenyar què era el sentiment de pertinença a un lloc. Vaig marxar de Villanueva i no entenia el sentiment d'estima al país que tenia Pujol. Ara em sento un ciutadà d'aquí. Però si estimes la teva terra, no has de desestimar la dels altres. Si Catalunya va a més, Espanya anirà millor.

Vostè no és independentista, és clar.

Jo no, però entenc perfectament els que ho són. No pot ser que a les es-

coles d'aquí els alumnes s'hagin de pagar els ordinadors i altres els tinguin subvencionats. Ara bé, de la mateixa manera que Catalunya aporta molt a Espanya, també s'ha de dir que Catalunya s'ha construït en part amb diners d'Espanya.

Què en pensa dels que diuen que l'independentisme ha fracturat la societat catalana?

Potser hi havia una època en què passava una mica, però avui dia la gent ja entén que això és fals.

Vostè està a favor de donar l'indult als presos?

Hi estic a favor, però serà complicat... El primer que haurien de fer tots els espanyols és canviar la Constitució del 78. Una altra cosa

"No he nascut per fracassar: jo vaig muntar la ràdio perquè fos l'hòstia"

que crec que hauria de passar és que els presos demanessin perdó per poder sortir al carrer. Però és clar, si ho fessin es buscarien enemics arreu del món. Sigui com sigui, crec que a la presó mai hi ha hagut gent tan honrada com aquest grup d'independentistes.

I amb els exiliats, què cal fer?

S'han de presentar davant dels jutges i adaptar-se a la llei. Em sap greu per la Marta Rovira, perquè també li tinc afecte, però si tornen ja saben el que els toca.

Deixant la política i tornant a parlar de la seva faceta personal... El 2006 va rebre el Premi Ondas. Creu que va arribar massa tard aquell reconeixement?

No soc una persona que em posi davant del micròfon per rebre premis. El millor reconeixement és el del públic. Si jo vaig pel carrer acompanyat del locutor que vulguin, a quin dels dos creuen que coneixerà la gent? El millor premi són els nostres 400.000 oients.

Quina creu que és la clau d'aquest èxit?

Fer la ràdio que l'oient vol. En altres ràdios, el locutor fa el que li dona la gana, dona la notícia que vol... Nosaltres fem una ràdio a mida dels nostres oients... Jo veig que hi ha ràdios on hi ha tertulians que saben de tot. La gent ja està una mica farta d'aquests programes.

La seva ràdio és un emblema cultural que ha arribat a comunitats a les quals altres emissores no arriben.

És possible. Però nosaltres posem més música en català que Catalunya Ràdio, per exemple. La llei diu que jo he de posar música en català, d'acord. Però a Catalunya Ràdio no sé què li diuen... Estic segur que si poso una cançó dels Pets agradarà, però si he d'escollir entre els Pets i la Pantoja, no hi ha dubte: posaré dues vegades la Pantoja i una vegada els Pets. És el que la gent vol.

Creu que falten projectes com Radio Teletaxi que arribin al "pati del darrere" -tal com se senten alguns- de Barcelona?

Segurament. L'alcalde de Barcelona diu que vol fer que es pugui arribar d'un lloc a un altre de Barcelona en 15 minuts, i això no és possible. Barcelona necessita un alcalde obert a la resta d'alcaldes de l'àrea metropolitana. Falta comunicació i falten regidors a l'Ajuntament de Barcelona nascuts a fora de la capital... Crec que aquest perfil podria aportar moltes coses. Estem parlant d'un milió i mig de ciutadans entre l'Hospitalet, Badalona i Santa Coloma, i potser la meitat van a Barcelona cada dia, sobretot per raons de feina. I a aquesta gent se l'ha de comprendre.

Potser caldria un superajuntament de tota l'àrea metropolitana.

El que caldria és aprofitar un edifici gran, posar-hi tots els alcaldes a dins, tancar la porta i no obrir-la fins que no haguessin aconseguit posar-se d'acord [riu].

El lema de la seva ràdio és "lo nuestro". Creu que cal reivindicar més precisament això, les identitats d'aquestes ciutats?

No ho sé, jo els puc parlar del que fem nosaltres a la ràdio. Diem "no sufras, no padezcas, ilusiónate"; "hay que dar ideas, no problemas"; "la vida es una obra de teatro que no permite ensayos, por eso canta, ríe, baila, llora y vive intensamente"...

Són missatges molt vitalistes. No xoquen amb el moment de pandèmia que estem vivint?

Això sembla que ja està bastant controlat. Hem de ser optimistes i mirar endavant, si no estariem més que fotuts. Al coronavirus també el guanyarem. Hem estat molt malament, les hem passat molt putes i segurament encara ens queda un tros de camí... Jo me n'he anat a dormir i m'he llevat alguns dies sense haver dormit ni una hora. Aquí tenim 28 treballadors i això a mi em pesa molt. Però vull ser optimista i mirar el món de forma positiva. Ens en sortirem segur i ja està. ■

JUSTO MOLINERO EN 10 RESPUESTES

1. Quin és el seu músic preferit?

Rocío Jurado. Però la meua filla, des d'Austràlia, em va ensenyar els Stay Homas i també em van agradar molt.

2. I el seu menjar favorit?

El gaspatxo. I el pernil amb pa amb tomàquet, és clar!

3. A qui li agradaria entrevistar? Sigui viu o mort...

Voldria que tornés un dia a la ràdio l'Oriol Junqueras.

4. Digui'ns un llibre que l'hagi marcat...

La vida no regalada, de Luis Cabrera. M'ha agradat molt.

5. I una pel·lícula?

Esa voz es una mina.

6. Té alguna afició que ens pugui sorprendre?

Jugar a billar.

7. Hi ha algun lloc de l'àrea metropolitana especial per a vostè?

M'agrada Montcada, Santa Coloma, Badalona...

8. Digui'ns un lloc on passar les vacances...

A Austràlia, per veure la meua filla.

9. Quin és el seu màxim referent professional?

Luis del Olmo.

10. I un referent en la seva vida personal?

La gent que creu en ella mateixa, que tira endavant. Aquesta és la meua gent.

Són sis. Beatriz Silva (PSC), Chakir El Homrani (ERC), Najat Driouech (ERC), Basha Changuerra (CUP), Ignacio Garriga (VOX) i Jessica González (comuns). Són sis de 135. El 4,4%. Aquesta és la representació actual de persones no blanques al Parlament de Catalunya. Les similituds entre elles, tant polítiques com ideològiques, són escasses, però el fet de viure en una societat com la catalana les fa compartir almenys una experiència: el racisme. Algunes són nascudes a Catalunya de pares migrants, altres tenen un dels dos progenitors nascut en un altre país. Algunes van venir a estudiar i es van quedar aquí, altres van arribar quan eren petites. Són catòliques, musulmanes o no especifiquen si tenen religió. Les diferències són notables, però el fet que les uneix, la violència que recau sobre elles per tenir un origen diferent, un color de pell no reconegut com a blanc, vehicula les seves vivències. I encara queda molt lluny el dia que aquests elements deixaran d'unir-les.

POCA REPRESENTACIÓ

L'any 2003, Mohammed Chaib es va convertir en el primer diputat marroquí al Parlament de Catalunya. Ho va fer amb el PSC i va exercir el càrrec fins a l'any 2010, quan va marxar a Madrid per ser el primer diputat musulmà de la història del Congrés espanyol.

Han passat quasi dues dècades des d'aquella fita i, en part, la presència de persones musulmanes a l'hemicicle ja no és nova. No es pot dir el mateix, per exemple, de les persones d'origen xinès o romaní.

El 2015, Chakir El Homrani, d'ERC, va ser elegit diputat, però el salt qualitatiu arribaria quan el 2018 el polític nascut a Granollers esdevindria conseller de la Generalitat, el primer de pares marroquins en ser-ho. També el 2018 Najat Driouech, d'ERC, es convertia en la primera catalana nascuda al Marroc –va emigrar amb només 9 anys– en ser diputada. En aquell mandat l'amaziga Salwa el Gharbi, de Junts per Catalunya, i Beatriz Silva, d'origen xilè i del PSC, també tenien un seient al Parlament. En les darreres eleccions del 14 de febrer, a Driouech, Silva i El Homrani s'hi han sumat tres diputats no blancs més: Changuerra, afrodescendent de pare guineà i mare cordovesa, Garriga, de mare guineana, i González, colombiana que va arribar a Barcelona fa 15 anys.

És suficient aquesta representació? "Si un parlament ha de ser el reflex de la societat en què viuen els seus votants, la veritat és que el català no ho és", afirma Karlos Castilla, de SOS Racisme. Per la seva banda, González denuncia que, "així com hi ha altres infrarepresentacions com la de les dones que es debaten, la de les persones no blanques no és ni un tema al Parlament". En una línia diferent, però, Driouech assenyala que cal "ser coherents" i re-

corda que "la migració no té el mateix impacte aquí que a França". "No podem inventar noms a les llistes", argumenta.

Segui com sigui, a Catalunya viuen 1,3 milions de persones que no hi han nascut. Són vora el 19% de la població i, per tant, no es corresponen amb el 4% dels diputats catalans. Potser el problema es troba en la negativa del dret a vot que les persones nouvingudes pateixen al país. "Si no tenen la nacionalitat, no tenen dret a sufragi passiu

ni actiu", apunta Castilla. No poden votar ni ser votats.

Aquest no és l'únic motiu que explica la manca de representació a ulls de Castilla. "El racisme institucional fa que les persones no blanques ho tinguin més difícil per accedir a la universitat, un indret on es generen els primers contactes amb la política", apunta.

Per últim, l'integran de SOS Racisme dona una explicació més: "Hi ha moltes persones d'origen divers que es dediquen

a la política activista, però en àmbits que no estan a l'agenda política dels partits", assenyala. Temes d'estrangeria o de racisme institucional en són alguns exemples. "Ara aquests debats comencen a aparèixer als programes polítics i per això es veuen més persones no blanques als partits, però sigui com sigui moltes vegades van a les llistes per acomplir la quota i normalment no estan en posicions de direcció", considera.

EL MIRALL DELS JOVES

Les persones d'origen divers no tenen veu en molts àmbits públics. És per aquest motiu que la presència de polítics no blancs al Parlament és tan important. "No saps quanta gent jove em contacta per dir-me que soc un referent... Joves que ni es plantejaven que es podien dedicar a la política", diu González. També ho explica Driouech: "T'ho agraeixen i et diuen que el motiva veure on has arribat".

Amb tot, aquesta tasca és la

Imatges com aquesta de la diputada d'ERC Najat Driouech intervenint al ple del Parlament encara són testimonials. Foto: Sílvia Jardí/ACN

La política segueix sent cosa de blancs

Per què no hi ha més representants d'origen divers als càrrecs de responsabilitat política? Segons denuncia SOS Racisme, el desinterès dels partits pels temes que afecten les persones no blanques o la negació del dret a vot a les persones migrades són alguns dels elements que ho expliquen, però n'hi ha més

Insults i escopinades

● Després d'un any i mig aguantant actes de violència racista, finalment Fátima Taleb va dir prou. El gener del 2017, la regidora de Guanyem Badalona en Comú va rebre dos atacs que la van portar a denunciar públicament el seu cas. El primer va succeir quan un home la va insultar i escopir al mig del carrer, i el segon, tres dies després, quan un jove va increpar-la i altres persones que l'acompanyaven es van sumar al linxament. Segons Taleb, aquells actes, més enllà de tenir relació amb el clima de racisme que es viu a qualsevol

ni a l'Hospitalet ni a Badalona hi trobem cap representant no blanc.

“Com més gran és l'espai, més diluïdes queden les identitats”, afirma Karlos Castilla, de SOS Racisme, per explicar les dificultats per a les persones d'origen divers per dedicar-se a la política en grans ciutats.

Al mateix temps, és en el món municipal on s'expressa el racisme de forma més evident. Segons SOS Racisme, durant les darreres eleccions municipals a Catalunya la majoria de programes polítics dels partits -VOX encara era embrionari- no feien

Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat i Badalona, les tres primeres ciutats de Catalunya, actualment no tenen cap regidor d'origen divers als seus plenaries

municipi de Catalunya, estaven relacionats amb el clima d'odi generat per Xavier García Albiol i els seus eslogans xenòfobs que legitimaven posteriors agressions.

El cas de Taleb posa sobre la taula la situació que viuen moltes persones no blanques quan s'exposen de forma pública en el món local. Al mateix temps, el seu testimoni podria explicar per què en les tres primeres ciutats del país no hi trobem cap regidor d'origen divers. Després que ella deixés la primera línia de la política municipal en les darreres eleccions perquè el codi ètic de la seva formació no permet repetir mandat, actualment ni a Barcelona,

pràcticament cap esment als temes que preocupen les comunitats no blanques: el racisme policial, les identifications per color de pell, el dret a vot o la venda ambulat. A Barcelona, per exemple, la CUP era l'única formació que detallava propostes antiracistes en aquests àmbits. El PSC, el PP, Junts i Ciutadans no es mullaven, i en el cas de la venda ambulat fins i tot algun d'ells tenia propostes que feien el joc al racisme. Per la seva banda, ERC i Barcelona en Comú es mantenen en una posició ambivalent i feien petites passes en alguns temes com el racisme policial, però no es mullaven en altres qüestions com les identifications racistes.

punta de l'iceberg. Driouech considera que “la representació a l'àmbit polític és molt important, però no pot anar sola, ja que el personal de la universitat, la policia o els ajuntaments també haurien de ser diversos”. Per a Changuerra, la manca de representació és molt profunda: “No estem representades enlloc, ni als contes, ni a la televisió ni a la història...”, lamenta.

DEL MÓN LOCAL AL PARLAMENT

Driouech donava formacions de diversitat al Masnou. El Homrani va començar la seva militància a ERC a Granollers. Changuerra des de la seva joventut estava vinculada a les comunitats negrodescendents i amb el moviment independentista del Prat i Santa Coloma. González era activista a Ciutat Vella.

Un dels elements que aglutina la forma de fer política de les persones no blanques és la seva implicació amb les comunitats a les quals se senten vinculades. “El meu escó no és meu, és un escó col·lectiu”, resumeix Changuerra per afegir que ella no es representa a si mateixa, sinó “a la comunitat negrodescendent”. És per això que sent “un pes i una responsabilitat, perquè la comunitat ha llui-

tat molt” perquè ella “pugui ocupar aquest espai polític”. És la mateixa forma d'entendre la política que té González. “El meu escó està a disposició de la comunitat colombiana i d'allò que jo en dic les comunitats dels ningú”, apunta. La visió d'ambdues xoca amb l'estereotip que s'ha instal·lat entre la població envers la política i l'obsessió dels partits per conservar cadires. “El concepte de comunitat d'identitat és una cosa que les persones blanques no tenen. Jo soc perquè nosaltres som”, sentència la diputada de la CUP.

LA VIOLÈNCIA

La coincidència més gran entre les històries de les polítiques no blanques és la violència rebuda. “Estic molt acostumada que m'insultin, que em diguin mora de merda o ves-te'n al teu país... Que m'insultin a mi, però no a la generació dels meus fills”, diu Driouech. La seva manera d'entomar la violència amb resiliència és semblant a la de Changuerra quan afirma que “qui ha viscut els anys 90 a Barcelona sap què és la violència contra les persones no blanques, les batudes nazis...”. “El perill va amb el càrrec i per això tinc els mecanismes de defensa”, relata. La diputada de la CUP afegeix

“No estem representades enlloc: ni als contes, ni a la televisió, ni a la història, ni a les universitats, ni a la policia, ni als ajuntaments...”

“A VOX hi ha gent que ha estat vinculada a crims d'odi i em preocupa què pot passar si un dia em quedo sola al Parlament cap al tard i hi coincideixo”

que a les xarxes els atacs són constants: “Si dic, per exemple, que Catalunya està sustentada en la suor i la sang dels meus avantpassats, rebo tota classe d'insults”.

Al carrer, a les xarxes, però també a la política hi ha racisme. “Cap espai n'és lliure”, afirma Changuerra. “Tot i que a la CUP fa uns anys que fem revisió i se suposa que és un espai més permeable, també hi ha situacions de desigualtat i de poder”, relata.

Al carrer, a les xarxes, als partits i també al Parlament. Encara mai ha patit situacions de racisme a la institució, González sí que s'ha sentit menystinguda. Es refereix a la mirada de superioritat que detecta en els seus companys d'hemicicle, a la condescendència amb què la tracten -també per ser dona- i al descrèdit que hi ha al Parlament cap a les maneres de fer política de les persones diverses. “Sovint s'invaliden les altres formes de coneixement de les nostres comunitats allunyades de l'acadèmia, com el coneixement oral”, detalla Changuerra.

A tot arreu hi ha racisme, ja que com coincideixen els diputats no és un problema que tingui a veure amb les actituds individuals, sinó un problema estructural.

VOX I EL CAS GARRIGA

I com pot ser que un home no blanc encapçalés una formació com VOX? “Garriga és un fill sa del racisme, un cas d'èxit”, considera González. “El que ell no entén és que si un dia no duu la barba afaitada i s'oblida el DNI a casa, podria acabar en un CIE”, afegeix. Així mateix, Garriga és, segons la revista Afrofemines, la salvaguarda del partit contra aquelles veus que acusen VOX de racista. Una salvaguarda per poder seguir-ho sent.

Més enllà d'aquesta estratègia, el cert és que l'èxit de la formació preocupa els polítics antiracistes. “Tot i que ens passem el dia dient que no passaran, han passat”, es lamenta Changuerra. González afirma que “a VOX hi ha gent que ha estat vinculada a crims d'odi” i li preocupa “què pot passar” si un dia es queda sola al Parlament cap al tard i hi coincideix.

Des de SOS Racisme afirmen que VOX és el reflex d'una societat que no ha tancat les ferides del franquisme i que, tot i voler-se antiracista, encara no es mereix el prefix de combativa.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

La plaça de Masadas: porxos d'encant a la Sagrera

SANT ANDREU/ Construïda a finals del segle XIX i amagada al cor de la Sagrera, la plaça de Masadas és una de les poques places porxadades que encara avui queden a la ciutat. Durant el segle XX va acollir un mercat cobert, però poc abans de la celebració dels Jocs Olímpics, a principis de la dècada dels 90 del segle passat, es va desmuntar. L'espai, doncs, és per als veïns, tant del barri i del districte com de la resta de Barcelona.

D'estil neoclàssic, rep el nom de qui va ser el propietari dels terrenys del seu voltant: l'advocat, diputat provincial i senador Pacià Masadas i Teixidó, el qual cediria l'espai a l'Ajuntament. Anys més tard, el seu nebot Josep Enric Coll i Masadas s'encarregaria de coordinar el projecte d'urbanització del recinte, amb la instal·lació del citat mercat, en el qual els pagesos tenien es-

Anys enrere hi havia parades de pagesos, però des de la dècada dels anys 90 del segle passat és un espai per als veïns

pais per vendre tots els productes i aliments que cultivaven al camp.

Durant la dècada de 1960 es va decidir enderrocar una de les cantonades per construir-hi un edifici nou (de color rosa i sense porxos, que contrasta amb el blanc immaculat de la resta dels edificis), de ma-

Foto: Ajuntament

nera que es va perdre l'aspecte homogeni que Masadas tenia fins aleshores.

El pas del temps, a més, va obligar a enderrocar tota la infraestructura comercial, de manera que al voltant dels porxos (a sobre dels quals hi ha edificis de pisos, també força antics) va quedar un espai diàfan amb una font al centre. És inevitable, per a qualsevol que posa un peu a la plaça de Masadas, no sentir que ha viatjat enrere

en el temps o, si més no, que ha deixat la ciutat i que és a un poble.

DIVERSITAT D'USOS

Així, des de fa una trentena d'anys, la plaça és un espai per als veïns, amb bancs per seure, bars i petits negocis als porxos i la font com a elements més identificatius. Aquesta preferència en l'ús, però, no és pas exclusiva; de fet, la plaça havia estat l'esce-

nari d'una fira de joguines antigues, organitzada el primer diumenge de cada mes per l'Agrupament Ferroviari de la ciutat. Ara, però, aquesta fira s'ha traslladat, tot i que no gaire lluny, ja que el seu emplaçament és la plaça de l'Assemblea de Catalunya, al mateix districte de Sant Andreu, malgrat que en aquest cas és al barri del Congrés i els Indians. Molt a prop de la plaça hi ha un altre punt icònic: el parc de la Pegaso.

El barri de la Clota: una història que va començar en un antic mas

HORTA-GUINARDÓ/ Passejar pel barri de la Clota és fer-ho per un escenari gairebé rural, on sembla que el temps no hagi avançat a la mateixa velocitat que en altres barris del districte i de la ciutat. De fet, ja és lògic que molts dels seus veïns siguin fills i nets d'agricultors, de les bugaderes d'Horta (clau al segle XVIII, per l'abundància d'aigua corrent que hi havia a les cases del barri, en detriment de la manca que patia la ciutat) i d'artesans que sempre havien viscut a la zona.

De fet, es creu que un antic mas del segle XIII és l'edifici que va donar origen a aquest lloc popular de cases baixes, tallers i horts. La seva llunyania respecte del centre de la ciutat ha afavorit que es conservi aquesta manera de viure anterior a la industrialització.

Pel barri de la Clota passaven els torrents de Sant Genís, de les Catorze Plomes i de la Genissa. Això va generar la instal·lació d'un gran nombre de sistemes hidràulics, com ara pous, fonts i sèquies, que van possibilitar la producció agrícola a la zona, l'avitallament d'aigua a la ciutat i l'aparició dels populars safareigs.

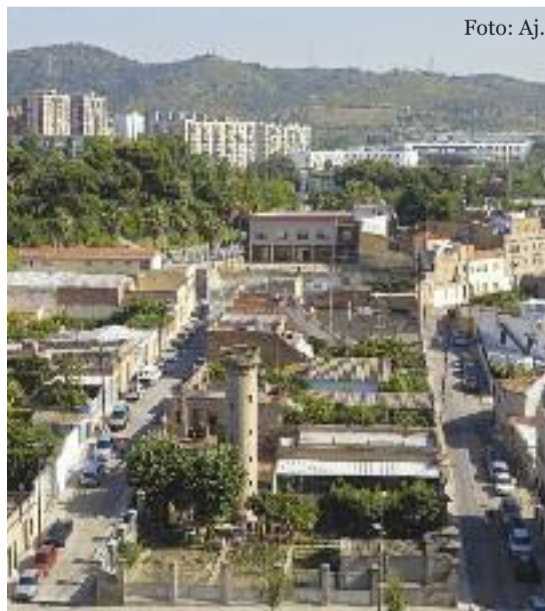

Foto: Aj.

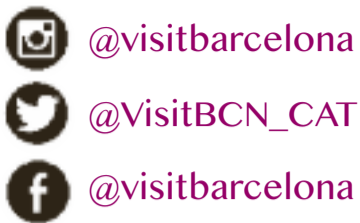
Hèrcules ens vigila des del passeig de Sant Joan

GRÀCIA/ El semideu Hèrcules (forma romanitzada d'Heracles), fill de Zeus i Alcmena, ens vigila quan passegem per la zona més alta del passeig de Sant Joan, al barri del Camp d'en Grassot i Gràcia Nova. I ho fa des de dalt de la font ornamental més antiga que es conserva a la ciutat, una escultura que forma part d'un conjunt de fonts dedicades a les principals figures de la mitologia clàssica.

És una obra feta conjuntament per l'escultor Salvador Gurri i el marbrista Josep Moret, i està feta amb pedres de la pedrera de Montjuïc.

Foto: Aj.

la Barcelona desconeguda

El parc de la Guineueta o el batec i l'orgull del barri

Fotos: Ajuntament

NOU BARRIS/ Cinc dècades de vida, mig segle, contempen el parc de la Guineueta (va ser creat el 1971 per Joaquim Maria Casamor, director de Parcs i Jardins de Barcelona), un lloc familiar i apartat de la zona cèntrica de la ciutat, molt a prop de la ronda de Dalt. El parc, l'orgull del barri, serveix també com l'element que fa de frontera entre la Guineueta i el Verdun. El seu primer nom, però, va ser Jardins de Puerto Rico, i encara avui hi ha una petita plaça que ho recorda.

El seu naixement, a principis de la dècada dels anys 70 del segle passat, va estar motivat per dotar de zones verdes una part de la ciutat que havia crescut de forma exponencial en les darreres dècades. I és que barris com la Guineueta (encara que la situació va ser molt similar a bona part del districte) ha-

vien acollit molta immigració que arribava de la resta de la península, però també s'havien convertit en la nova casa de tota la gent que vivia a les zones de barraques properes. El parc, doncs, esdevindria ben aviat un lloc clau per al barri: un espai per socialitzar i desconectar del dia a dia.

SUPERANT OBSTACLES NATURALS

El recinte segueix el traçat d'un antic barranc, fet que n'explica la forma allargada i el pendent pronunciat. Casamor va dissenyar l'espai a partir d'un llarg parterre amb un estany central, a banda i banda del qual baixen dos camins en paral·lel fins a l'entrada principal. A la part superior hi ha la plaça on se celebren els actes festius i, ja als afores, s'ubiquen alguns equipaments municipals: una escola

bressol, un poliesportiu i una escola d'educació primària, l'IES la Guineueta.

A l'interior del parc s'hi poden veure exemplars de palmera washingtonia i palmera datilera, pins blancs, xicrandes, l'arbre de l'amor, plataners, oliveres, ginjolers i falsos pebrers, entre altres.

A banda de tots aquests arbres i plantes, altres elements identificatius del parc són l'escultura Guineu, de Julià Riu i Serra, en honor del barri, i el Monument a Blas Infante, format per un fris amb vuit columnes truncades que representen les vuit províncies andaluses, obra de Josep Lluís Delgado i encarregat pel Centre Andalus de Barcelona fa gairebé quatre dècades, al qual es va afegir anys després un bust del polític andalusista afusellat pel règim franquista.

El barri de la Mercè: un poble dins de la ciutat, segons els seus veïns

Foto: Ajuntament

LES CORTS/ Si els seus veïns diuen que tenen la sensació de viure en un poble... serà veritat. Envoltat de natura i situat en un dels extrems de Pedralbes, el barri de la Mercè està format per un conjunt de cases blanques de teulades roges enjardinades.

Travessat sinuosament pel carrer del Torrent de les Roses i delimitat pels carrers d'Ardena, de Joan d'Alòs, del torrent de la Barrina i el camí de Finestrelles, la seva construcció es remunta a l'època franquista (per les necessitats de càrrecs de la Falange Española Tradicionalista y de las JONS que manaven a la ciutat) i, de fet, va ser la primera acció que va dur a terme l'Obra Sindical del Hogar a Barcelona. Les feines de construcció, que comprenien també la urbanització de la zona (que abans eren terrenys rurals que separa-

ven la ciutat i Esplugues), van posar-se en marxa a finals de la dècada de 1940 i durarien més de 10 anys.

En arribar la democràcia, els seus veïns i veïnes van apostar fermament per un canvi de denominació que arraconés la vinculació amb la història recent de la dictadura, decidint batejar-lo amb el nom que té actualment. Moltes cases, de planta baixa i un pis, se situen en petits carrers de traçat irregular per salvar el desnivell. Aquesta disposició és força peculiar a la ciutat, fins al punt que passejar-hi provoca la sensació d'haver-se traslladat per un moment a un espai allunyat de la metròpoli.

Com no podia ser d'una altra manera pel nom que té, el barri viu les festes de la copatrona de la ciutat, que se celebren el 24 de setembre, amb una especial devoció.

Sant Martí

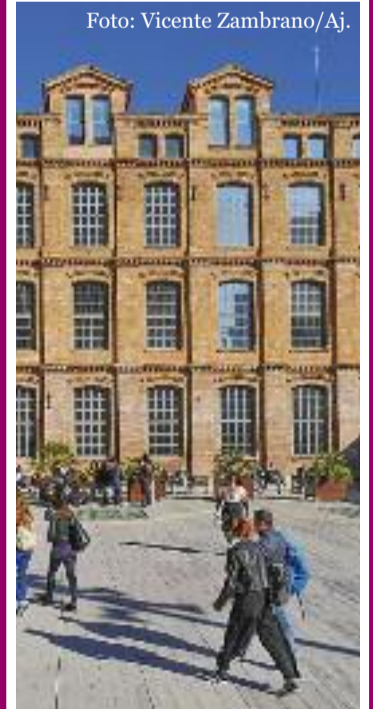
Ca l'Aranyó: una fàbrica tèxtil, ara universitat

La zona actualment coneguda com el 22@, al barri del Poblenou, va arribar a ser considerada el Manchester de Catalunya pel seu pes específic en la indústria tèxtil. Una de les seves fàbriques més importants era Ca l'Aranyó, dedicada a la producció de cotó, i que va estar en funcionament fins a l'any 1986.

L'edifici original es va construir l'any 1878 i dissenyar seguint el model de l'arquitectura industrial anglesa. De fet, és l'única fàbrica de diferents pisos de Catalunya on es va adaptar l'ús de l'estructura metàl·lica, propi de les fàbriques britàniques, incorporant la volta catalana en la seva construcció. La combinació d'aquests dos estils arquitectònics, coetanis però separats per milers de quilòmetres, així com l'ús del maó vist com a material principal li confereixen la seva singularitat i el seu gran atractiu.

Fa gairebé 35 anys, com ha passat en tants altres casos de patrimoni industrial de la ciutat i del país, va patir un procés de degradació, però també seria rescatada i transformada. Actualment, aquest edifici carregat d'història forma part d'un campus universitari dedicat a la comunicació, la tecnologia i la innovació, per on transiten cada dia milers d'estudiants, ja que s'ha integrat en el conjunt del Campus de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra.

Foto: Vicente Zambrano/Aj.

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Suma't al cicle d'activitats per a l'alimentació sostenible

Foto: Ajuntament

Conscienciació

El mes passat va posar-se en marxa el cicle d'activitats *Suma't a l'alimentació sostenible!*, organitzades per la Xarxa d'Equipaments Ambientals de Barcelona (XEAB) i l'Espai Consum Responsable, una sèrie de propostes que volen dibuixar el camí perquè la societat tingui accés a una alimentació sostenible.

Tot plegat s'emmarca en la progra-

mació d'actes i propostes organitzades per Barcelona com a Capital Mundial de l'Alimentació Sostenible, i es tradueix en una sèrie de xerrades, tallers, concursos, debats i taules rodones que s'allargaran fins al mes que ve.

Nou equipaments de diferents barris de la ciutat (el Centre de la Platja, el Casal de Barri Torre Baró, l'Aula Ambiental Bosc Turull, l'Aula Ambiental de la Sagrada Família, l'Aula Ambiental de

Sant Andreu, l'Aula Ambiental de Ciutat Vella, el Centre Cívic Vil·la Urània, el Centre Cívic Can Deu i l'Espai Consum Responsable) han afegit als seus calendaris una gran varietat de propostes que volen servir per ajudar a transformar el sistema alimentari i el consum diari a les nostres llars.

Tallers per fabricar conserves, consells per reduir la quantitat de residus que generem, conferències sobre la his-

tòria del cooperativisme i l'agroecologia a la ciutat, punts informatius sobre el compostatge, xerrades sobre novetats com la carn vegetal i mites i realitats sobre l'alimentació i concursos de recep-

Entre el maig i el juliol, nou centres de la ciutat impulsen tallers i activitats sobre aquesta matèria

tes creatives són algunes de les activitats que ja s'han fet o que es duran a terme les pròximes setmanes. Les inscripcions es poden formalitzar al portal web de La Fàbrica del Sol.

CONSUM DE PROXIMITAT

Un altre dels eixos sobre els quals s'incideix des del cicle *Suma't a l'alimentació sostenible!* és la importància del consum de proximitat.

Comprar aliments ecològics, de temporada o adquirits al mercat del barri, aprendre a fer conserves, ordenar bé la nevera o descobrir nous gustos amb els aliments que sobren normalment són idees que podem adquirir per canviar des de les nostres cases el sistema alimentari i ajudar la ciutat a transformar-se en un lloc que prioritzi l'alimentació sostenible.

Tecnologia aplicada per poder fer més competitius els comerços

Digitalització

Un dels grans reptes que afronten els comerços és la seva digitalització: millorar l'experiència de compra i adaptar el comerç de proximitat a la revolució tecnològica. Per donar resposta a aquestes necessitats, l'Ajuntament, el Cercle Tecnològic de Catalunya (CTECNO) i l'eix Cor Eixample han posat en marxa el BCN Retail Lab, un laboratori de comerç de nova generació.

Amb aquest projecte pilot s'ha instal·lat un sistema d'intel·ligència artificial amb pantalles, càmeres i sensors en quatre comerços de diferents sectors (la cafeteria Cros Croissant Gourmet, la botiga especialitzada Barrabés Esquí i Muntanya, el

saló de bellesa Create Styling i la històrica floristeria Flors Navarro, que té més de sis dècades de vida) que permet conèixer, entre d'altres, el perfil dels consumidors, els seus interessos, els productes més buscats o els espais de les botigues per on més transiten.

A finals del mes que ve es farà el balanç de la prova pilot i es plantejarà la possibilitat d'estendre la iniciativa a altres zones comercials de la ciutat. De fet, segons va explicar Jaume Collboni, primer tinent d'alcaldia, en la presentació de la iniciativa, la intenció del govern municipal és ampliar-la a 2.500 botigues de tots els barris de la ciutat els pròxims dos anys. "Volem que el comerç sigui competitiu davant les plataformes electròniques", va dir Collboni.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

En marxa l'Observatori del Comerç i la Restauració

Serveis

Quants comerços hi ha a la ciutat? Quants restaurants serveixen àpats a cada districte? Quins són els hàbits de consum dels barcelonins? Les respostes a aquestes qüestions, i a moltes altres relacionades amb el sector, es poden consultar al nou Observatori del Comerç i la Restauració, un espai adreçat tant als professionals del sector com als barcelonins.

Impulsat per la Direcció de Comerç, Restauració i Consum de l'Ajuntament, l'Observatori és una eina de transparència, fàcil de fer servir, que permet accedir a una gran varietat de dades, obertes i constantment actualitzades.

L'eina inclou un apartat amb gràfiques interactives que recullen les dades més des-

tacades dels darrers estudis i informes publicats per l'Ajuntament, que s'aniran actualitzant de forma periòdica.

A més, l'Observatori permet accedir al visor del Cens comercial, una eina desenvolupada per l'Oficina Municipal de Dades en la qual és possible consultar estadístiques de manera transparent, entenedora i a l'abast de tothom. Aquestes es poden filtrar per sectors comercials i activitats econòmiques, però també s'ofereix la possibilitat de fer aquesta cerca geogràficament, per barris i districtes.

QUATRE GRANS APARTATS

El portal de l'Observatori del Comerç i la Restauració s'estructura també en quatre grans apartats des de la seva *home*.

El primer és l'informe de comerç, que

recull les principals dades d'activitat comercial a Barcelona i el seu pes específic en l'activitat econòmica de la ciutat, alhora que reflexiona sobre els canvis que està experimentant el sector comercial.

L'òmnibus municipal és l'eina mitjançant la qual es consulta els veïns sobre l'opinió que els mereix el comerç de la ciutat i els seus hàbits de compra, però també és l'apartat en el qual es poden consultar les respostes que s'obtenen.

Els dos darrers grans blocs són enquestes. La primera d'elles és la d'activitat en el sector comercial (per conèixer les característiques de les botigues i el parer dels seus responsables sobre el sector, amb més de 2.400 exemples), mentre que la segona és similar a l'anterior, però centrant-se únicament en el món de la restauració.

EN PRIMERA PERSONA

“Molts productes vegans no es troben als supermercats”

Som vegans

Unió de Botiguers Trav. de Gràcia i Casc Antic

El 9 de desembre de l'any passat, en plena pandèmia, l'Estrella va obrir la seva botiga a la Vila de Gràcia. “Em preguntava com era possible que no hi hagués cap botiga que oferís alimentació vegana al barri. Vaig pensar que haurien baixat els lloguers, vaig estudiar opcions i vaig preparar un pla d'empresa”. Dit i fet.

Reivindiqueu la proximitat...

Sí, realment una botiga com la nostra feia falta al barri. Ara mateix, de botigues 100% veganes a la ciutat només n'hi ha sis. La realitat és que són poques.

Què podem trobar a la vostra botiga que no ens pugui oferir una gran superfície?

Alimentació exclusiva vegana, com ara proteïna a granel, vitamines, heura... La majoria de marques i productes que consumim els vegans no es troben als supermercats.

En un cas com el vostre, estem parlant d'un negoci que va més enllà d'una simple botiga?

Totalment. Des de fa vuit anys soc activista, i una de les coses per les quals lluito és perquè es redueixi el consum de carn, així com el maltractament que pateixen els animals.

Esteu associats a l'eix comercial Travessera de Gràcia i Casc Antic. Per què?

Alguns comerciants de botigues properes m'ho havien comentat i al cap d'unes setmanes van venir representants de l'eix per proposar-m'ho, i vaig dir que sí.

Foto: Gerard Vilà/ACN

La guanyadora del #devorallibres fa un 'showcooking' a la Boqueria

Foto: Ajuntament

Concurs

Dolors Díaz, la guanyadora del joc literari *#devorallibres* (organitzat per Betevé i que plantejava diverses preguntes relacionades amb la literatura i Barcelona), va participar en un *showcooking* al mercat de la Boqueria a finals d'abril. Aquesta activitat va ser conduïda per l'especialista en art, cuina i política Marina Monsolís i l'escriptor Martí Sales, autor del llibre *Aliment*, on hi ha un apartat dedicat als i a les paradistes del mercat de l'Abaceria.

Durant la jornada, van preparar un fumet de peix (plat típic de Catalunya, però també del País Valencià i les Illes Balears), mentre s'explicaven històries rela-

cionades amb la vida i els valors dels mercats i es parlava de productes i de les seves propietats.

VICTÒRIA ACLAPARADORA

El triomf de Díaz en aquest concurs, que la televisió pública de la ciutat va posar en marxa per escalfar motors per a la Diada de Sant Jordi, entre els dies 17 i 23 d'abril, va ser incontestable: va respondre correctament les 70 qüestions i en el menor temps de tots els participants.

Per jugar-hi, calia contestar diferents preguntes que es plantejaven sobre la Barcelona literària, història de la ciutat, autors, llibres... De la mateixa manera, Betevé va organitzar sorteigs de forma paral·lela als seus perfils a les xarxes socials.

L'Ajuntament té la intenció de mantenir les llicències concedides per a l'obertura de noves terrasses o l'ampliació de les que ja existien a causa de la pandèmia. Des de finals de maig el consistori ha atorgat més de 3.100 nous permisos.

El comerç obrirà diumenges i festius cinc mesos a l'any

CALENDARI ▶ Les dues grans associacions de comerciants de la ciutat, Barcelona Comerç i Barcelona Oberta, han pactat un acord que pot suposar un abans i un després per al comerç de la ciutat: l'obertura en diumenges i festius durant un tram de l'any. En la presentació de l'acord, presentat dilluns, el primer tinent d'alcaldia, Jaume Collboni, va qualificar d'"històric" el pacte.

Aquest nou horari, que suposa un canvi de paradigma per al comerç de la ciutat, està previst aplicar-lo a partir de l'any que ve i ha de ser aprovat en el ple municipal del 23 de juny. Més endavant faltaria el vistiplau final de la Generalitat. Concretament, l'obertura en diumenges i festius es faria entre l'1 de maig i el 30 de setembre, entre les 12 del migdia i les 8 del vespre. Una decisió que no és intrascendent, ja que està pensada en clau turística.

El comerç local ampliarà el seu horari. Foto: Joan Tomàs / ACN

En la compareixença de dilluns, Salva Vendrell, president de Barcelona Comerç, va assegurar que la intenció és començar a posar en marxa la mesura el 2022. També va defensar que la mesura "és clau" per la recuperació del comerç de la ciutat i que generarà "llocs de treball estables". Per la seva banda, Collboni va destacar que aques-

ta ampliació de l'horari del comerç local pot suposar un augment de gairebé el 15% de l'activitat comercial.

ELS SINDICATS, EN CONTRA

Els sindicats s'han mostrat totalment en contra de la decisió perquè, segons al·leguen, suposarà més precarització en les condicions de treball del comerç.

La presentació de la campanya. Foto: Twitter (@jaumecollboni)

Arrenca una campanya per reactivar la restauració

ECONOMIA ▶ 'Barcelona, guarda'm lloc' és el títol de la campanya que han creat l'Ajuntament i el Gremi de Restauració per reactivar la restauració de la ciutat, un dels sectors que més ha patit la pandèmia.

"Aquesta campanya ens recorda l'enorme quantitat de bons moments que hem viscut a les taules, a les terrasses i a les bars dels bars", afirmen des del Gremi de Restauració. "Ara que

comencem a albirar la fi de les restriccions, la ciutadania podem gaudir de l'oferta gastronòmica de la ciutat", afegeix l'entitat.

La campanya inclou diferents vídeos. El primer ha estat protagonitzat per David Verdager, Yolanda Ramos, Melani Olivares i David Solans. En les escenes d'aquest primer clip també apareixen dos exalcaldes de la ciutat, Xavier Trias i Joan Clos, i 13 exregidors de diferents partits polítics.

Tenis | Fernández i de Groot guanyen el 4t TRAM Bcn Open

Eren els favorits i van complir les expectatives. Gustavo Fernández i Diede De Groot, en categoria masculina i femenina respectivament, van ser els vencedors del quart TRAM Bcn Open, el torneig de tennis adaptat que es va jugar a les instal·lacions de l'RC Polo.

Esports

El sènior femení de l'UBAE, eliminat del 'play-off' a Elx

Pau Arriaga
LES CORTS

Orgull. Aquest és el sentiment que resumeix millor l'extraordinària temporada 2020-21 que ha completat el sènior femení de futbol sala de l'UBAE, que dissabte passat va quedar fora del play-off d'ascens a Primera a la pista del Joventut d'Elx (6-2).

Com a quart classificades, les mamuts havien de jugar a la pista del millor conjunt de la categoria i a més a partit únic. L'equip verd, que no va viatjar sol a Elx, no va poder frenar l'ofensiva d'un equip construït per pujar a la màxima categoria.

Sigui com sigui, l'equip s'ha guanyat unes vacances més que merescudes, ja que en la seva primera campanya a la categoria de plata del futbol sala estatal no només ha exhibit una capacitat d'adaptació enorme, sinó que ha obtingut millors resultats dels

L'equip no va viatjar sol. Foto: Twitter (@MamutsLesCorts)

quals es podrien esperar d'un conjunt debutant.

CLASSIFICATS DE NOU

La bona notícia del darrer cap de setmana del mes passat, doncs, ha estat la classificació del primer equip masculí per a la fase d'ascens a Segona B, fita que ja van aconseguir la temporada passada, si bé la resolució del curs

2019-20 va estar clarament condicionat per la pandèmia.

Els de Valtinho, que van perdre el darrer partit de la temporada a casa contra el filial del Mataró (4-8) passen de ronda perquè el mateix cap de setmana l'FS Canet no va ser capaç de passar de l'empat (4-4) a la pista d'un Jesús-Maria Sant Gervasi que ja no s'hi jugava res.

El Joventut tanca el curs amb tres victòries en vuit partits

Tres victòries i cinc derrotes en la temporada més atípica de les que es recorden. Aquest és el saldo final del sènior femení del Joventut, que ja sabia que la temporada que ve seguiria a la categoria més alta del bàsquet català passés el que passés.

L'últim partit de l'equip d'Alfred Benages va ser el passat 23 de maig, saldat amb derrota

contra el Roser (43-54). Les millors actuacions del conjunt groc han estat les dues victòries contra el Safa Claror i el triomf a la pista del TGN en la segona jornada del campionat.

PORTES OBERTES

Per altra banda, des de dilluns passat i fins al divendres, s'estan fent jornades de portes obertes al club per captar jugadors.

Jordi Alastrue torna a la banqueta de l'RC Polo

"El principal objectiu és treballar de la millor manera possible per tornar a estar en les finals i optar a guanyar algun títol important". Així d'ambicions es mostrava, la setmana passada, Jordi Alastrue després d'haver estat anunciat com a primer entrenador del sènior femení d'hoquei herba del Polo per al curs que ve.

El tècnic, que ja havia entre-

nat el primer equip femení entre 2010 i 2016, ha signat un contracte per a les dues pròximes temporades i es converteix en el relleu de Fabrizio Demarchi, qui tanca una llarga etapa de cinc cursos a l'Eduardo Dualde.

Alastrue va apuntar també que coneix moltes de les jugadores del sènior, ja que ha estat un dels assistents de la selecció espanyola femenina.

La Flama, per a tothom

La **Flama del Canigó** és la festa d'encesa dels Focs de Sant Joan, símbol de la identitat dels Països Catalans; una festa popular arrelada al llarg del temps i que té el foc com a element principal.

La tradició de les fogueres de Sant Joan és una celebració que ve de molt lluny, transmesa a través de generacions al llarg de molts segles i fins avui. Amb ella, els nostres avantpassats, primers pobladors de les nostres terres, festejaven la nit més curta de l'any. D'aquesta manera, s'han anat transformant aquelles celebracions primerenques en els Focs de Sant Joan de l'actualitat.

La matinada del 22 al 23 del mes de juny, la Flama del Canigó es renova al cim d'aquesta venerada muntanya del Pirineu i centenars de voluntaris la distribueixen arreu dels Països Catalans, seguint diferents camins per poder encendre les fogueres de la nit de Sant Joan a cada poble,

a cada vila, a cada barri, a cada racó de la nostra terra. Aquest és l'inici d'una festa ancestral que és un símbol de germanor entre tots els territoris de parla catalana.

I quan la Flama és a cada destinació final, té lloc l'acte suprem de la lectura del **Missatge de la Flama**.

Malauradament, l'any passat, per culpa de la Covid-19, no es va poder fer l'acte presencial de l'encesa de la **Flama i lectura del Missatge** a la plaça Comas, però aquest any sí que ho farem, i comptem amb tots vosaltres. És per això que us esperem el pròxim dia 23 de juny a les 19:15h a la plaça Comas.

A més, durant tot el dia 23 es faran altres activitats a la **pastisseria Montrodon** (Travessera de les Corts, 269) i a la granja **La Trufa** (carrer Numància, 130) per fer difusió i promoció d'aquest esdeveniment. Des d'aquí, agraïm la col·laboració dels dos establiments.

grup comunicació 21

liniaxarxa.cat

Línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

Necromunda: Hired Gun és un joc per a valents que vulguin conèixer els racons més foscos d'una ciutat. Per a PC, PS4, PS5, Xbox One i XSX.

No t'ho perdís

Foto: Cabosanroque

Dimonis

Última setmana per visitar l'exposició 'Dimonis' a l'Arts Santa Mònica, a La Rambla de Barcelona. Es tracta d'una instal·lació de Cabosanroque, un duo d'artistes format per Laia Torrents i Roger Aixut, que s'aproxima al poeta Jacint Verdaguer d'una forma ben curiosa, centrant-se en el seu vessant més tètric. Torrents i Aixut recreen la casa on Verdaguer feia exorcismes, una faceta força desconeguda de la seva vida. "Dimonis" és una obra polifònica on l'espectador acaba formant part d'una altra obra que el conté", diuen des de l'Arts Santa Mònica. Qui s'hi atreveix?

Famosos

"Culers, estic molt content de tornar a casa". Amb aquestes paraules, Èric Garcia (Martorell, 2001) confirmava el seu fitxatge pel FC Barcelona en un vídeo publicat pel mateix club. Després d'haver crescut com a futbolista a les categories inferiors del Barça, el jove central va deixar casa seva fa quatre anys per anar al Manchester City. En aquest club anglès va debutar al primer equip la temporada 2018-2019 de la mà de Josep Guardiola, l'entrenador que cada cop li ha atorgat més confiança. La seva joventut, la seva experiència a un equip de primeríssim nivell i el suport de Guardiola (considerat per molts el millor entrenador del món) són els ingredients que l'han convertit en un dels grans objectius del Barça. Objectiu assolit: el martorellenc tornarà a vestir de blaugrana la temporada que ve i té contracte fins al 2026.

La fitxa

QUI ÉS?

È R I C G A R C I A

ÉS FAMÓS PER...

Ser un futbolista amb un futur prometedor
Ha jugat tres temporades al Manchester City de Guardiola

QUÈ HA FET?

Fitxar pel Barça
Torna a casa quatre anys després convertit en un gran central

A LES XARXES...

Li donen la benvinguda
Els culers veuen amb il·lusió el seu fitxatge

Llibres

La nit portuguesa
Gabriel Ventura

A principis de setembre de 2018, l'excèntric equip d'Andergraun Films, liderat pel director Albert Serra i la productora i actriu Montse Triola, arriba a l'Alentejo, al sud de Portugal, per rodar la que serà la pel·lícula més provocadora i proçaç del cineasta de Banyoles, *Lliberté*. Serra va convidar el poeta Gabriel Ventura a escriure una crònica del rodatge.

Teatre

Història d'un senglar
Gabriel Calderón

Un actor (Joan Carreras) s'enfronta al repete d'interpretar Ricard III, el monarca despietat de la tragèdia de Shakespeare. Ha fet des de sempre papers secundaris i pensa que es mereix aquesta oportunitat. Durant la construcció del personatge, les afinitats entre l'actor i el monarca anglès comencen a aflorar.

Al teatre Lliure de Barcelona.

Música

A tope amb la vida
Oques Grasses

"Hem après a no posar-nos límits i fer el que ens ve més de gust", ha dit recentment el cantant i compositor d'Oques Grasses, Josep Montero, en una entrevista amb l'ACN sobre el nou disc del grup. *A tope amb la vida* és el cinquè àlbum de la banda osonenca, que l'any 2019 va publicar el que seria el disc més venut d'aquests últims, *Fans del sol*.

Pelis i sèries

The Good Traitor
Christina Rosendahl

Henrik Kauffmann és l'ambaixador danès a Washington l'any 1939. En començar la Segona Guerra Mundial, la situació se li complica, sobretot després que les tropes alemanyes ocupin Dinamarca. En aquell moment, Kauffmann pren una decisió crucial per a la història: declarar-se l'únic representant real d'una Dinamarca lliure en contra dels nazis.

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

Josep Martí
Blanch

Fèlix
Riera

Jordi
Muñoz

Oriol
Lladó

Maria
Abellanet

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Montserrat
Tura

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Mercè
Esteve

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Víctor
Porres

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

f | t | i | You Tube
www.lilla.com

és molt de L'illa

SOPAR AL TEU RESTAURANT FAVORIT, SENSE BAIXAR ELS PEUS DEL SOFÀ

Fes ja la teva comanda al teu restaurant preferit de L'illa.

Despeses del primer enviament gratuïtes!

